WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN EXTRA DIK NUMMER

MET EEN REUZE LANG VERHAAL: "DE GROTE STOOMBOOT RACE"

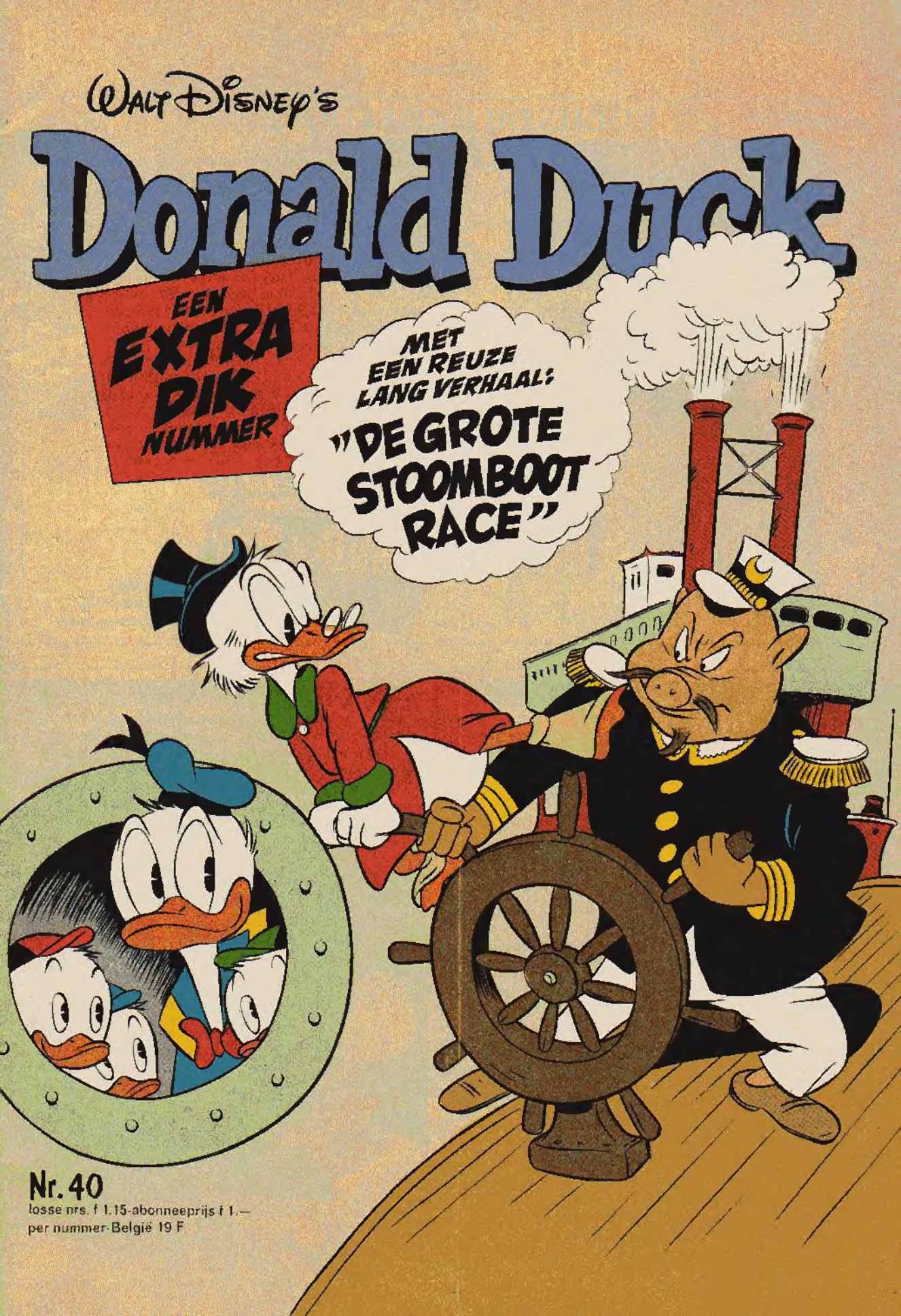

Nr. 40
losse nrs. f 1.15-abonneeprijs f 1.—
per nummer-België 19 F

VOGELS DIE JE ZELF KUNT ZIEN

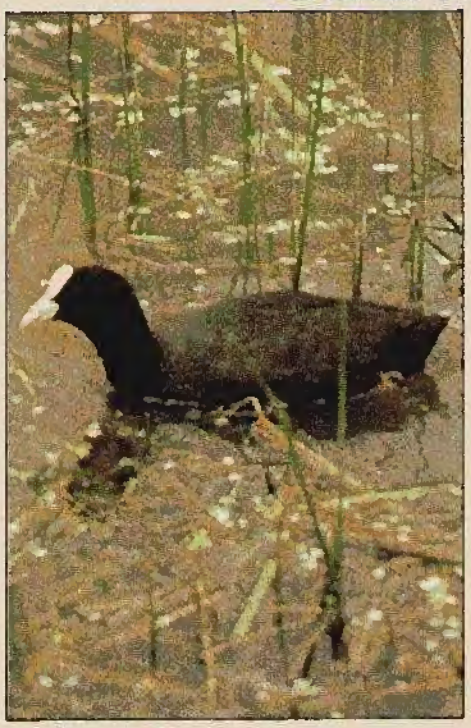

DE MEERKOET

Om Meerkoeten te zien hoef je echt niet je best te doen want er zijn er het laatste tiental jaren zoveel bijgekomen dat je ze werkelijk overal kunt bekijken, vanaf de dijken van de IJsselmeerpolders maar ook in vaarten en sloten en zelfs vaak in de vijvers van parken. Die toename komt omdat de winters zo lang zacht zijn geweest. Daarom bleven ook de zwakke Meerkoeten in leven. Maar als het een keer echt koud wordt, zoals dit jaar, dan gaan er veel dood.
Meerkoeten zijn gemakkelijk te herkennen aan hun zwarte pak en hun witte „bles" boven de snavel. Ze horen, net als de Waterhoentjes, tot de orde van de „Bleshoenders". Maar laten we nou niet te geleerd gaan doen.
Jonge Meerkoeten lijken helemaal niet op hun ouders. 't Zijn net kleine duiveltjes met kleine rode veertjes op hun kop. Ook als ze half volwassen zijn zien ze er nog anders uit want hun keel en borst zijn dan nog wit.
Het meest opvallende geluid dat ze maken is een soort keffen. Vliegen is bij de Meerkoeten een wat moeizaam gedoe. Eerst moeten ze een heel eind over het water rennen om vaart te krijgen en als ze in de lucht zijn hangen hun poten er wat onhandig bij.

Milky Way is licht en luchtig, dat kan er altijd tussendoor.

Een voetbal waar muziek in zit!

Dit is niet zomaar een balletje, nee daar zit een radio in! Je kunt 'm overal mee naar toenemen, want er zit zo'n handig polskoordje aan. O, ja... de batterijen krijg je erbij!

Deze muzikale voetbal is voor jou als je een nieuwe abonnee voor Donald Duck opgeeft. Vul de bon hieronder in, dan komt je voetbalradio vanzelf in de bus!

BON-Donald Duck (in blokletters invullen)

De nieuwe abonnee is:

Naam: ..... Leeftijd: .....

Adres: .....

Postcode: ..... Plaats: .....

Handtekening ouder: .....

De nieuwe abonnee neemt een abonnement voor tenminste een kwartaal (13 nummers) à ƒ 13,– en wil de betaling als volgt regelen: (één hokje aankruisen)

☐ kontant via de bladenman
☐ per acceptgirokaart, aan de nieuwe abonnee toe te zenden.

De nieuwe abonnee is opgegeven door:

Naam: .....

Adres: .....

Postcode: ..... Plaats: .....

Ik ontvang voor het opgeven van de nieuwe abonnee de Donald Duck voetbalradio.

De bon in een open envelop als brief gefrankeerd sturen naar Donald Duck 40, Postbus 6298, 2001 HG HAARLEM. Maak nog geen geld over, want de rekening volgt via de post of de bladenman. Knipt u liever niet in dit blad? Schrijf dan de inhoud van de bon over op een vel papier dat u in een als brief gefrankeerde envelop naar hetzelfde adres kunt sturen.
Voor België: wilt u de bon in een gefrankeerde envelop sturen naar Donald Duck, Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen. U kunt de bon ook afgeven aan de gewone weekbladverkoper.
Hier even opletten: de nieuwe abonnee mag geen abonnee zijn of dit de afgelopen drie maanden zijn geweest. Deze aktie duurt tot 1 november 1979.

Donald Duck kost ƒ 1,– per nummer. In België 19 F. Het duurt ca. drie weken voordat u het eerste nummer ontvangt.

40 DD 79-104

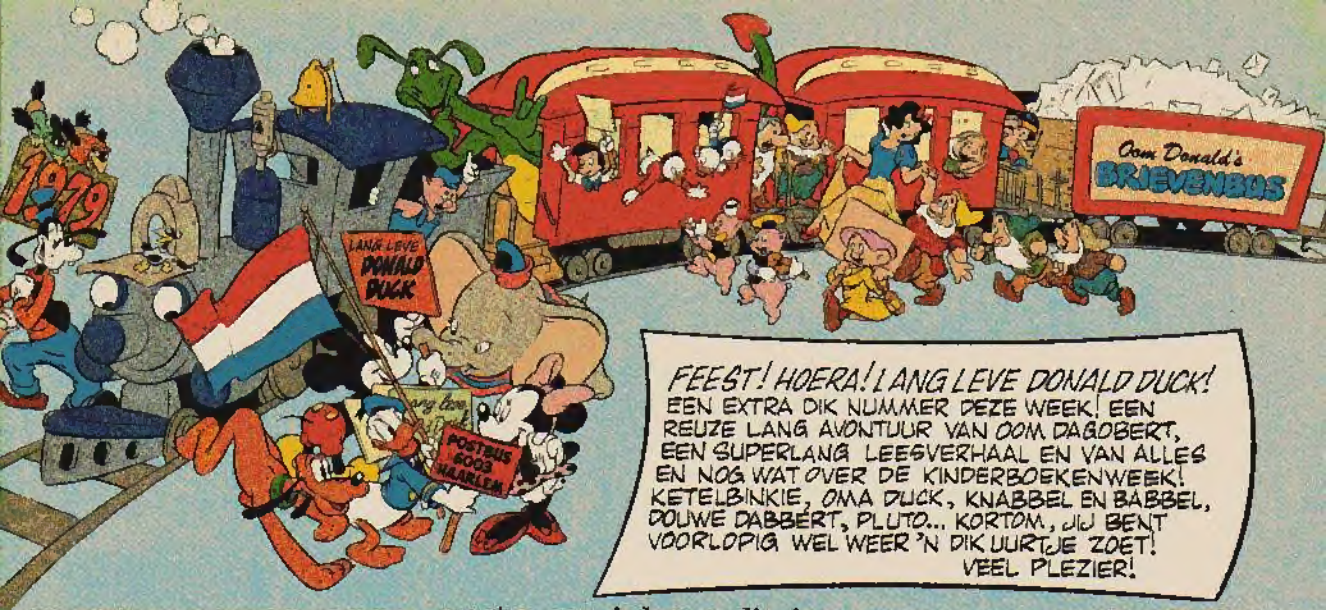

FEEST! HOERA! LANG LEVE DONALD DUCK! EEN EXTRA DIK NUMMER DEZE WEEK! EEN REUZE LANG AVONTUUR VAN OOM DAGOBERT, EEN SUPERLANG LEESVERHAAL EN VAN ALLES EN NOG WAT OVER DE KINDERBOEKENWEEK! KETELBINKIE, OMA DUCK, KNABBEL EN BABBEL, DOUWE DABBERT, PLUTO... KORTOM, JIJ BENT VOORLOPIG WEL WEER 'N DIK UURTJE ZOET! VEEL PLEZIER!

week blad

Donald Duck

nr. 40 - 5 oktober 1979

Een uitgave van Oberen B.V.
Postbus 6003, 2001 HA Haarlem
telefoon: 023-339040

Abonnementsprijs: f 1,– per week of f 13,– per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,15. België: 19 Fr.
Abonnementsopgeven: Schrijf naar Donald Duck, antwoordnummer 368 – geen postzegel – 2000 VE Haarlem of bel 023-319420.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een sterlingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees. U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postabonnementen, Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenmen: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot het dichtstbijzijnde Medianet Servicepunt uit onderstaande adressen: 1811 EJ Alkmaar, De Laat 12-14 072-127424, 1058 AG Amsterdam, Baarsjesweg 301 020-185435, 6815 DN Arnhem, Oremusplein 5 085-451551, 4834 VD Breda, Jansstraat 20 076-652260, 2515 BP Den Haag, Stationsweg 76 070-889218, 5611 NA Eindhoven, Stratumsedijk 23h 040-112625, 9711 PM Groningen, Ged. Kattendiep 29 050-125650, 7557 AE Hengelo Ov., Anninkweg 73a 05400-28755, 8932 NN Leeuwarden, Verlengde Schrans 26 05100-26330, 6041 HP Roermond, Willem II-singel 33a 04750-13343, 3011 EV Rotterdam, Brandersplaats 12-13 010-132090, 3533 JA Utrecht, Barteklaan 21 030-938941, 8011 CD Zwolle: Westerstraat 21 05200-13561.
Adreswijzigingen: Denk om uw postcode. Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Buitenland: Voor het buitenland werden de prijzen en condities op aanvraag verstrekt.
De abonnementen voor Donald Duck worden verzorgd door Medianet B.V., Postbus 6298, 2001 HG Haarlem, Telefoon 023-319420.
Losse nummers: Verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Distributeur losse nummers: Aldipress B.V., Smitkviertel 33, 3454 PJ De Meern. Telefoon: 03406-2044.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-362380. Postrekening nr.: 000.0083405.82. Donald Duck is verkrijgbaar bij de weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.
Niet in leesportefeuille: Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgeefster is het niet geoorloofd Donald Duck op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.
Advertenties: Admedia B.V., A. J. Ernststraat 585, 1082 LD Amsterdam/Buitenveldert, telefoon 020-5411345.
Drukkerij: B.V. Diepdrukkerij Etten.

© 1979 Walt Disney Productions

Hallo Donald. Ik ben kwaad! Want wij hebben een ongeluk gehad. Dat zou ik eerst naar u schrijven. Maar mama zei dat dat niet interessant was. Nou, daarom ben ik kwaad!
Maar toch heb ik nog een vraag: „Wanneer komt Peter Pan weer?" Doe verder de groeten aan iedereen die je tegenkomt!
Petra de Vries — Opende

Het spijt me, Petra, maar Peter Pan zul je een tijdje moeten missen!

*

Hoi, Donald Duckie! Ik schrijf voor de 2e keer. De 1ste keer kwam ik er niet in. Verder vind ik uw blad steengoed, Duckie. Pas had ik nog een woestijnspringmuisje gekregen. Hij heet... wilt u trouwens wel weten hoe hij heet? Ja? O, hij heet Mickey, Mickey Mouse. Bij u in Duckstad woont er ook een. Toen ik zijn naam moest bedenken, dacht ik aan ome Mickey van Duckstad. Hij luistert goed naar zijn naam. Verder vind ik het dagboek van Katrien ook erg leuk, maar ik weet nog steeds niet of Katrien met u gaat of met Guus (ik hoop met u). Nu, ik moet pannekoeken gaan eten. Daáááááág! Doe de groeten aan heel Duckstad.
Joyce v/d Burgh — Rosmalen

Beste Joyce, bedankt voor je leuke brief. Zoals je ziet sta je er nu wèl in. Wat Katrien betreft: ze vindt Guus en mij allebei wel aardig, maar met wie ze nu het liefst uitgaat weet ik ook niet. Ik vind natuurlijk wel dat ik de beste partij voor haar ben. Maar ja, vrouwen zijn soms onbegrijpelijk!

ZOET SPELEN EN GEEN MENSEN-STREKEN UITHALEN, HOOR!

Hello, Disco Duckie! Ik ben een grote disco-fan van jouw mooie disco-blad. Nou ja, disco? Gooi de ridders van de ronde tafel eruit, en jouw goede disco-blad is nog disco-er dan het al is. En zeg eens, Disco Duckie, hoe vind jij deze superleuke discobrief? HEE-Disco-Ducky-Ducky! Deze fan gaat een droevig afscheid van je nemen. (Snik) Vele discogroetjes van de grootste discofan in the WORLD!
Johan Zonneveld — Zoetermeer

Zo, disco-Johnnie (... eh Johan). Je zult van het disco-duck verhaal in nummer 21 wel genoten hebben, denk ik. Maar zoals je daar gemerkt hebt, ben ik niet zo'n discofan.

Dagobert Duck

in

DE GROTE STOOMBOOT RACE

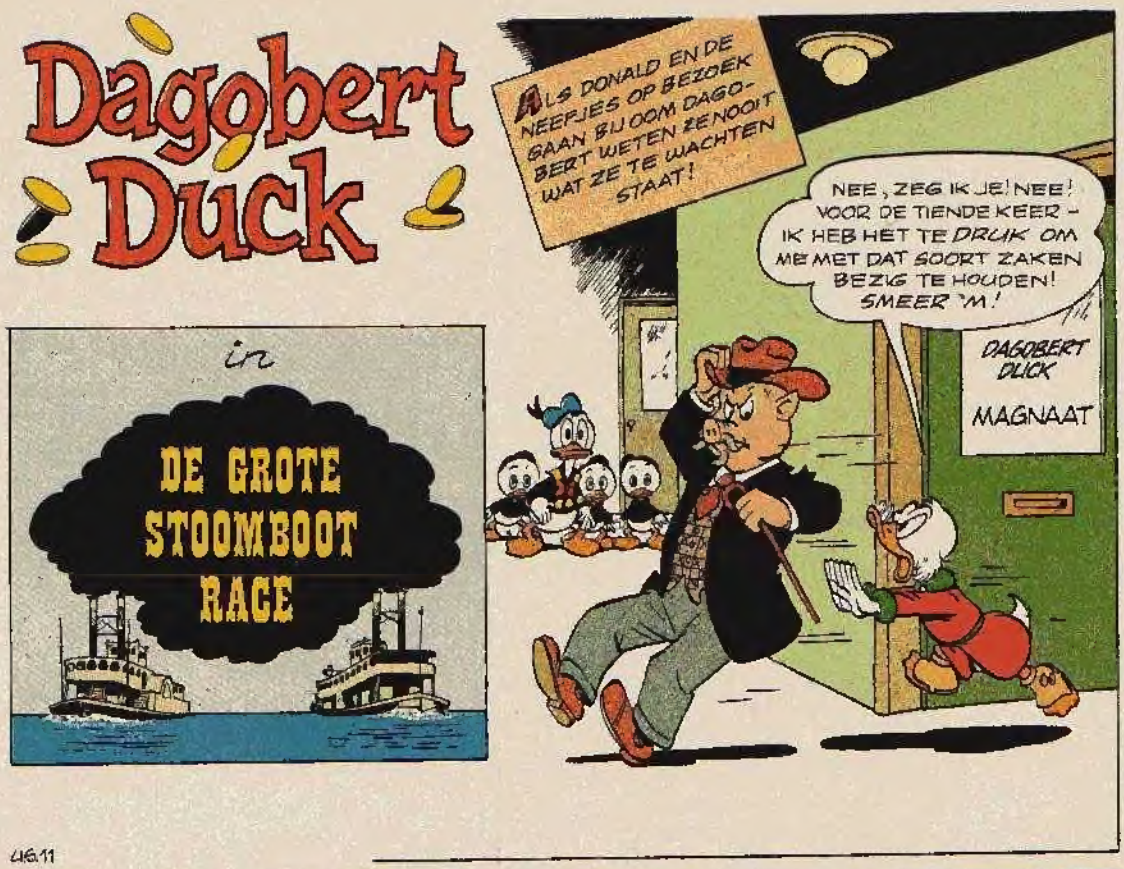

4611

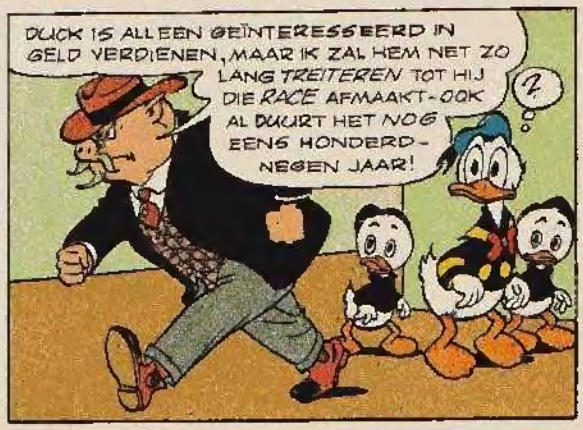

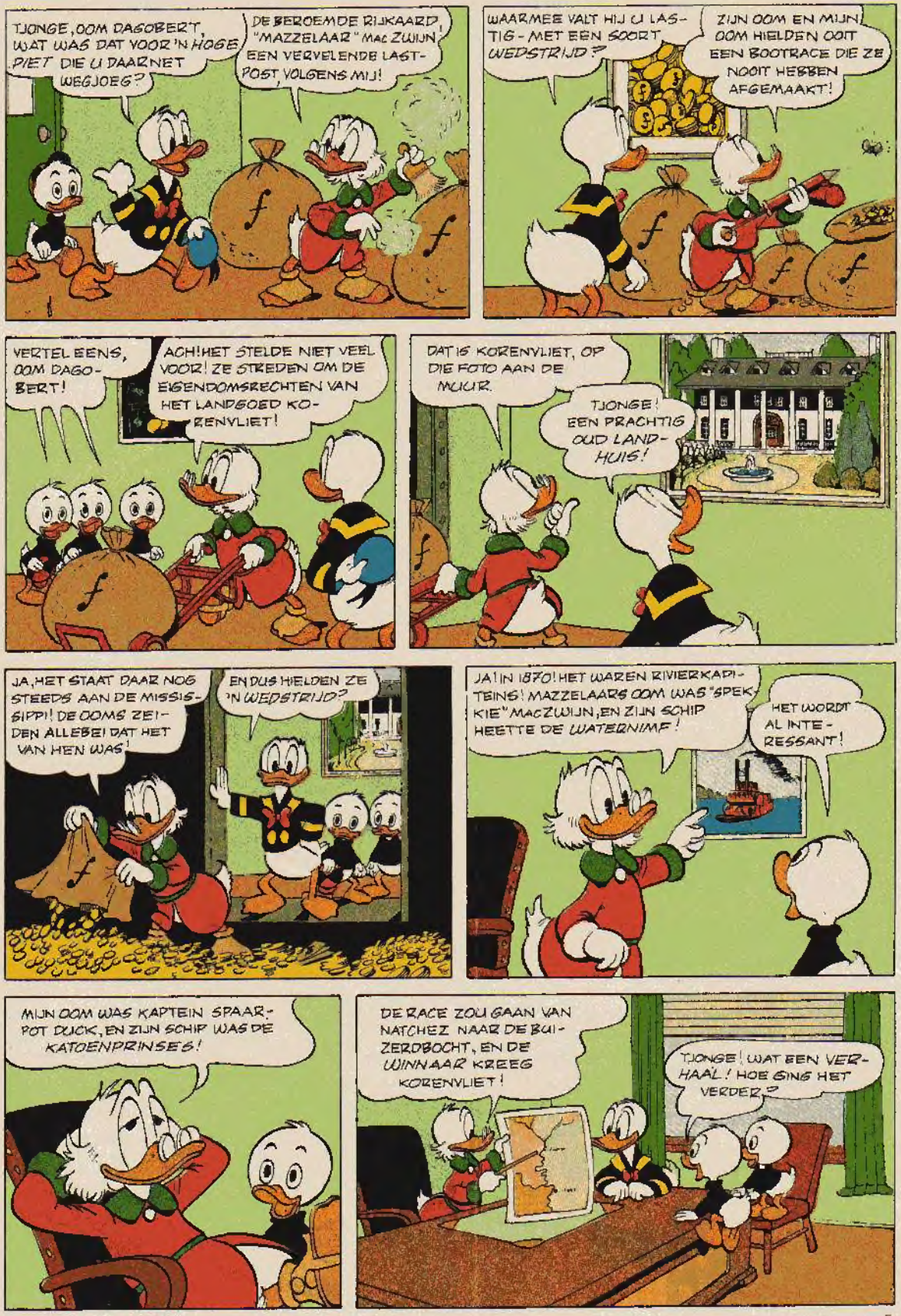
TJONGE, OOM DAGOBERT, WAT WAS DAT VOOR 'N HOGE PIET DIE U DAARNET WEGJOEG?
DE BEROEMDE RIJKAARD, "MAZZELAAR" MAC ZWIJN, EEN VERVELENDE LAST-POST, VOLGENS MIJ!
WAARMEE VALT HIJ U LASTIG - MET EEN SOORT WEDSTRIJD?
ZIJN OOM EN MIJN OOM HIELDEN OOIT EEN BOOTRACE DIE ZE NOOIT HEBBEN AFGEMAAKT!
VERTEL EENS, OOM DAGOBERT!
ACH! HET STELDE NIET VEEL VOOR! ZE STREDEN OM DE EIGENDOMSRECHTEN VAN HET LANDGOED KORENVLIET!
DAT IS KORENVLIET, OP DIE FOTO AAN DE MUUR.
TJONGE! EEN PRACHTIG OUD LANDHUIS!
JA, HET STAAT DAAR NOG STEEDS AAN DE MISSISSIPPI! DE OOMS ZEIDEN ALLEBEI DAT HET VAN HEN WAS!
EN DUS HIELDEN ZE 'N WEDSTRIJD?
JA! IN 1870! HET WAREN RIVIERKAPITEINS! MAZZELAARS OOM WAS "SPEKKIE" MACZWIJN, EN ZIJN SCHIP HEETTE DE WATERNIMF!
HET WORDT AL INTERESSANT!
MIJN OOM WAS KAPTEIN SPAARPOT DUCK, EN ZIJN SCHIP WAS DE KATOENPRINSES!
DE RACE ZOU GAAN VAN NATCHEZ NAAR DE BUIZERDBOCHT, EN DE WINNAAR KREEG KORENVLIET!
TJONGE! WAT EEN VERHAAL! HOE GING HET VERDER?

HET GAAT NIET VERDER! DE SCHEPEN HAALDEN GEEN VAN BEIDEN DE FINISHLIJN - DUS GEEN VAN BEIDE KAPITEINS WON!

DE KATOENPRINSES LIEP OP EEN BOOMSTRONK, EN VAN DE WATERNIMF ONTPLOFTEN DE KETELS!

DE SCHEPEN LIGGEN NOG STEEDS IN DE MODDER OP DE BODEM VAN DE MISSISSIPPI - EN DIE RARE KWAST VAN EEN MAZZELAAR WIL DAT WE ZE LICHTEN EN DE RACE OPNIEUW BEGINNEN!

GROTE GRUTTEN! WAAROM?
NOU, HIJ EN IK ERFDEN ONZE AANSPRAKEN OP KORENVLIET, EN HIJ DENKT DAT DIT DE ENIGE SPORTIEVE MANIER IS OM HET PROBLEEM OP TE LOSSEN!

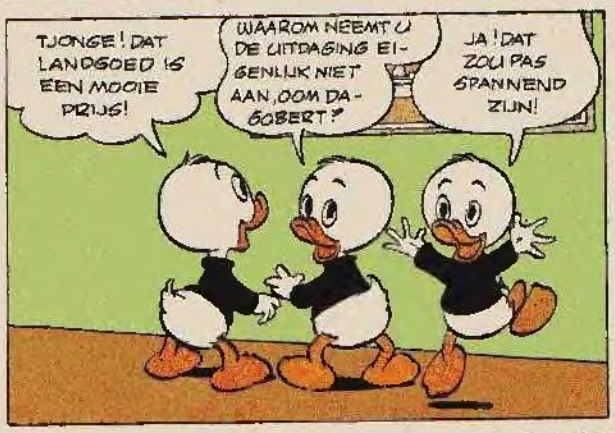
TJONGE! DAT LANDGOED IS EEN MOOIE PRIJS!
WAAROM NEEMT U DE UITDAGING EIGENLIJK NIET AAN, OOM DAGOBERT?
JA! DAT ZOU PAS SPANNEND ZIJN!

IK ZOU HET WEL DOEN - MET EEN NIEUW SCHIP! MAAR DIE OUDE VERROTTE KARKASSEN - 'T KOST ME TEVEEL OM ZOIETS OP TE LAPPEN!

MAAR MISSCHIEN IS HET DAT GELD WEL WAARD! DAT LANDGOED MOET EEN FORTUIN WAARD ZIJN!

U ZOU ER KUNNEN WONEN, ALS EEN ECHTE LANDHEER - ALS U DE RACE WINT!
STOP! JULLIE LATEN DAT BELACHELIJKE IDEE KLINKEN ALSOF HET VERSTANDIG IS!

LATER, ALS DONALD EN KWIK EN KWEK EN KWAK VERTROKKEN ZIJN, ZIT OOM DAGOBERT NA TE DENKEN OVER KOREN VLIET EN DE BOOTRACE VAN LANG GELEDEN!
HET ZOU NATUURLIJK BEST AARDIG ZIJN OM VOOR LANDHEER TE SPELEN!
MET EEN GROTE HOED OP EN EEN SIKJE!
IK ZIE MEZELF AL ZITTEN OP DE VERANDA MET EEN KOUD GLAS LIMONADE, TERWIJL DE VOGELTJES VROLIJK ZINGEN IN DE BOMEN!
IK KAN WEL EEN BEETJE AFWISSELING GEBRUIKEN, EN IK HOEF ER TENSLOTTE ALLEEN MAAR EEN ONBENULLIG WEDSTRIJDJE VOOR TE WINNEN!
HET GAAT NATUURLIJK WEL GELD KOSTEN OM DE KATOENPRINSES OP TE KNAPPEN, MAAR ALS IK HIER EN DAAR EEN PAAR GULDEN BEZUINIG KAN IK ME HET MISSCHIEN VEROORLOVEN!
DIEPTE 99 METER
HALLO!.. MAG IK MAZZELAAR MAC ZWIJN?
MAZZELAAR, IK BEN KLAAR VOOR DIE WEDSTRIJD!.. EN JIJ?
HUH?
JE KUNT NIET BEGINNEN VOOR MORGEN?.. WAAROM DAT GETREUZEL - BEN JE SOMS BANG GEWORDEN OF ZO?

EN DUS WORDEN DONALD EN DE NEEFJES DE VOLGENDE DAG AL VROEG OPGESCHRIKT UIT HUN MIDDAGSLAAPJE!
WORD WAKKER DAARBINNEN! WORD WAKKER!
WAT IS ER ALLEMAAL AAN DE HAND?
BAM! BAM!!
JIJ HEBT ME ER TOE OVERGEHAALD OM MEE TE DOEN AAN EEN BOOTRACE, EN NU KUN JE ER OOK BETER VOOR ZORGEN DAT IK HEM WIN, OF JE ZULT DEZE DAG DIEP BETREUREN!
DAGOBERT HEEFT KAARTJES VOOR HET VLIEGTUIG!
JE VRAAGT JE MISSCHIEN AF WAAROM IK ZO'N GELDVERSLINDENDE HAAST HEB, MAAR WE MOETEN ZO SNEL MOGELIJK BIJ DE MISSISSIPPI ZIJN!
WAAROM AL DIE DRUKTE, OOM DAGOBERT?
DAT KOMT DOOR DE VOORWAARDEN VAN DE WEDSTRIJD!
N.O.P
IK HEB MET MAZZELAAR AFGESPROKEN DAT WE DE RACE BEGINNEN VANAF DE PLEK WAAR DE SCHEPEN NU LIGGEN! WE MAKEN DUS DE OUDE RACE AF!
IS DAT EEN GOED IDEE?
HET BETEKENT DAT DEGENE DIE ALS EERSTE ZIJN SCHIP GEREPAREERD EN ONDER STOOM KRIJGT, EEN VOORSPRONG KAN NEMEN OP Z'N TEGENSTANDER!
DUS, HET IS NIET ALLEEN EEN WEDSTRIJD VAN NATCHEZ NAAR DE BUIZERDBOCHT, MAAR OOK WIE HET EERSTE ZIJN SCHIP LICHT EN REPAREERT!
PRECIES!
OOM DAGOBERT, U STRIKT ONS TELKENS WEER VOOR DE AFSCHUWELIJKSTE KARWEIEN!

LOOP NOU MAAR NIET TE HARD VAN STAPEL! IK WILDE DIT ZO OM EEN VOORSPRONG OP MAZZELAAR TE KRIJGEN!
DOOR DIT SNELLE VLIEGTUIG TE NEMEN, KRIJGEN WE DE KATOENPRINSES MISSCHIEN AL DRIJVENDE VOORDAT MAZZELAAR AANKOMT!
HOPELIJK!
ZOEF!
WAUW! WAT WAS DAT - EEN KOMEET?
EEN RIJKE VENT IN Z'N PRIVÉ-STRAALJAGER!
HIJ HEET MAZZELAAR MACZWIJN, EN HIJ IS OOK ONDERWEG NAAR DE MISSISSIPPI - MET 1500 KILOMETER PER UUR!
HEBT U NOG MEER VAN DIE SLIMME IDEEËN?
HIJ HOORT U NIET, OOM DONALD! HIJ IS FLAUWGEVALLEN!
UREN LATER!
ZO, WE ZIJN IN NATCHEZ, OOM DAGOBERT!
WILT U MAZZELAAR OPZOEKEN OM TE ZEGGEN DAT DE RACE NIET DOORGAAT?
WAT? EN HET GELD WEGGOOIEN DAT WE TOT NU TOE HEBBEN UITGEGEVEN?
IK HEB OOK EEN DUBBELTJE UITGEGEVEN VOOR DEZE RIVIERKAART! WE MOETEN NU WEL DOORGAAN!

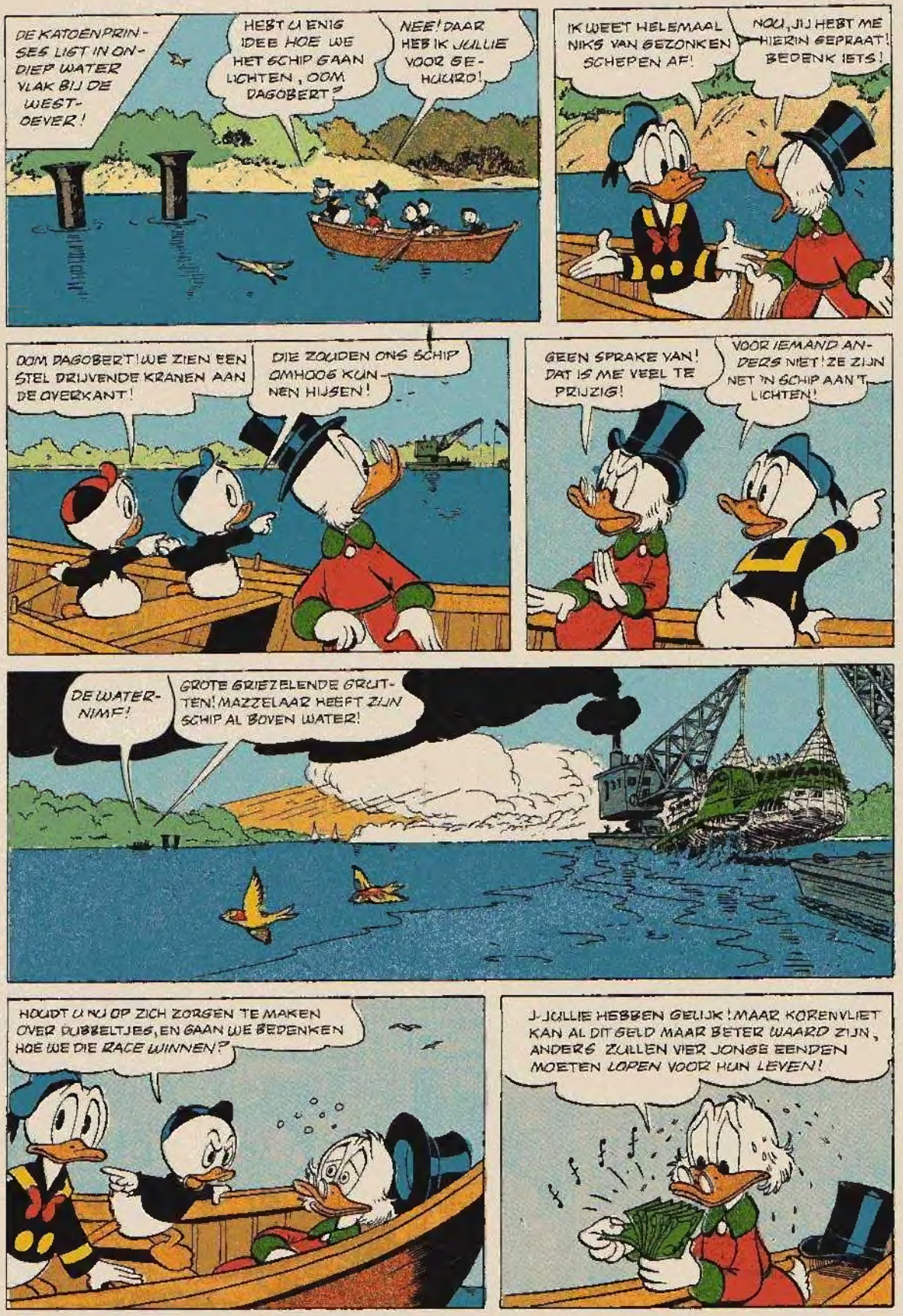
DE KATOENPRINSES LIGT IN ONDIEP WATER VLAK BIJ DE WESTOEVER!
HEBT U ENIG IDEE HOE WE HET SCHIP GAAN LICHTEN, OOM DAGOBERT?
NEE! DAAR HEB IK JULLIE VOOR GEHUURD!
IK WEET HELEMAAL NIKS VAN GEZONKEN SCHEPEN AF!
NOU, JIJ HEBT ME HIERIN GEPRAAT! BEDENK IETS!
OOM DAGOBERT! WE ZIEN EEN STEL DRIJVENDE KRANEN AAN DE OVERKANT!
DIE ZOUDEN ONS SCHIP OMHOOG KUNNEN HIJSEN!
GEEN SPRAKE VAN! DAT IS ME VEEL TE PRIJZIG!
VOOR IEMAND ANDERS NIET! ZE ZIJN NET 'N SCHIP AAN 'T LICHTEN!
DE WATERNIMF!
GROTE GRIEZELENDE GRUTTEN! MAZZELAAR HEEFT ZIJN SCHIP AL BOVEN WATER!
HOUDT U NU OP ZICH ZORGEN TE MAKEN OVER DUBBELTJES, EN GAAN WE BEDENKEN HOE WE DIE RACE WINNEN?
J-JULLIE HEBBEN GELIJK! MAAR KORENVLIET KAN AL DIT GELD MAAR BETER WAARD ZIJN, ANDERS ZULLEN VIER JONGE EENDEN MOETEN LOPEN VOOR HUN LEVEN!

VEEL KOST HET NIET, OOM DAGOBERT! WE KOPEN ALLES WAT U NODIG HEBT VOOR MAAR DUIZEND GULDEN!
GLUG!

JE KUNT ZELFS NIET ÉÉN VAN DIE KRANEN HUREN VOOR DUIZEND –
WE HEBBEN GEEN KRANEN NODIG! WE VONDEN 'N BETERE MANIER OM SCHEPEN TE LICHTEN IN ONS PADVINDERS – HANDBOEK!

HEUS? NOU, HIER IS DUIZEND GULDEN, JONGENS! DAT HANDBOEK VAN JULLIE HEEFT AL VAAK GENOEG GELIJK GEHAD!

VERSCHEIDENE UREN GAAN VOORBIJ TERWIJL DONALD EN DE NEEFJES BOODSCHAPPEN DOEN!
IK MAAK ME ZORGEN! MAZZELAAR HEEFT EEN BOEL MENSEN AAN HET WERK GEZET!

ZE ZETTEN EEN HELE NIEUWE KETEL EN MACHINE IN HET RUIM!
VOOR MAZZELAAR SPEELT GELD GEEN ROL!

EN EEN ANDERE PLOEG BESLAAT DE SCHEEPSHUID MET ALUMINIUM PLATEN! DE WATERNIMF ...
...STOOMT DE RIVIER OP VOORDAT IK DE VISSEN OOK MAAR UIT DE KATOENPRINSES HEB GEJAAGD!

DAAR KOMEN DE JONGENS AAN, EINDELIJK! MAAR WAAR IS DE SPECIALE APPARATUUR DIE ZE ZOUDEN KOPEN?

WE HEBBEN HET, OOM DAGOBERT! 2000 OUDE BINNENBANDEN EN TWAALF KILOMETER PAKTOUW!

DE NEEFJES WETEN PRECIES WAT ER GEBEUREN MOET!
DOM DONALD GAAT NAAR BENEDEN EN VERSPREIDT DE BINNENBANDEN DOOR HET HELE SCHIP!
KWIK GAAT NAAR BENEDEN EN POMPT DE BANDEN OP!
KWEK EN IK GAAN NAAR BENEDEN EN OMWIKKELEN HET WRAK MET TOUW!
EN WAT MOET IK DOEN?
U BEMANT DE LUCHTPOMP! EN WEES EROP VOORBEREID OM AF TE DUWEN ALS DE KATOENPRINSES OMHOOG KOMT!
MAZZELAARS MANNEN ZIJN VOL ZELFVERTROUWEN!
HA! HA! DIE KATOENPRINSES VALT IN STUKKEN UIT ELKAAR ALS ZE HAAR OOIT MET HAAR BODEM UIT DE MODDER KRIJGEN!
DACHT JE DAT ZE NOG STEEDS EEN BODEM HAD? LAAT ME NIET LACHEN!
DE KATOENPRINSES WAS EEN STEVIG SCHIP! ZE HEEFT NOG WEL EEN BODEM - ALS DE SPIJKERS MAAR NIET WEGGEROEST ZIJN!
WATER NIMF
DAT HERINNERT ME ERAAN OM ERVOOR TE ZORGEN DAT ER GEEN ROESTIGE SPIJKERS OP DE WATERNIMF TE VINDEN ZIJN! TIJD IN OVERVLOED!
HOLADIEEEE! DE KATOENPRINSES KOMT LOS UIT DE MODDER! ZE KOMT OMHOOG!

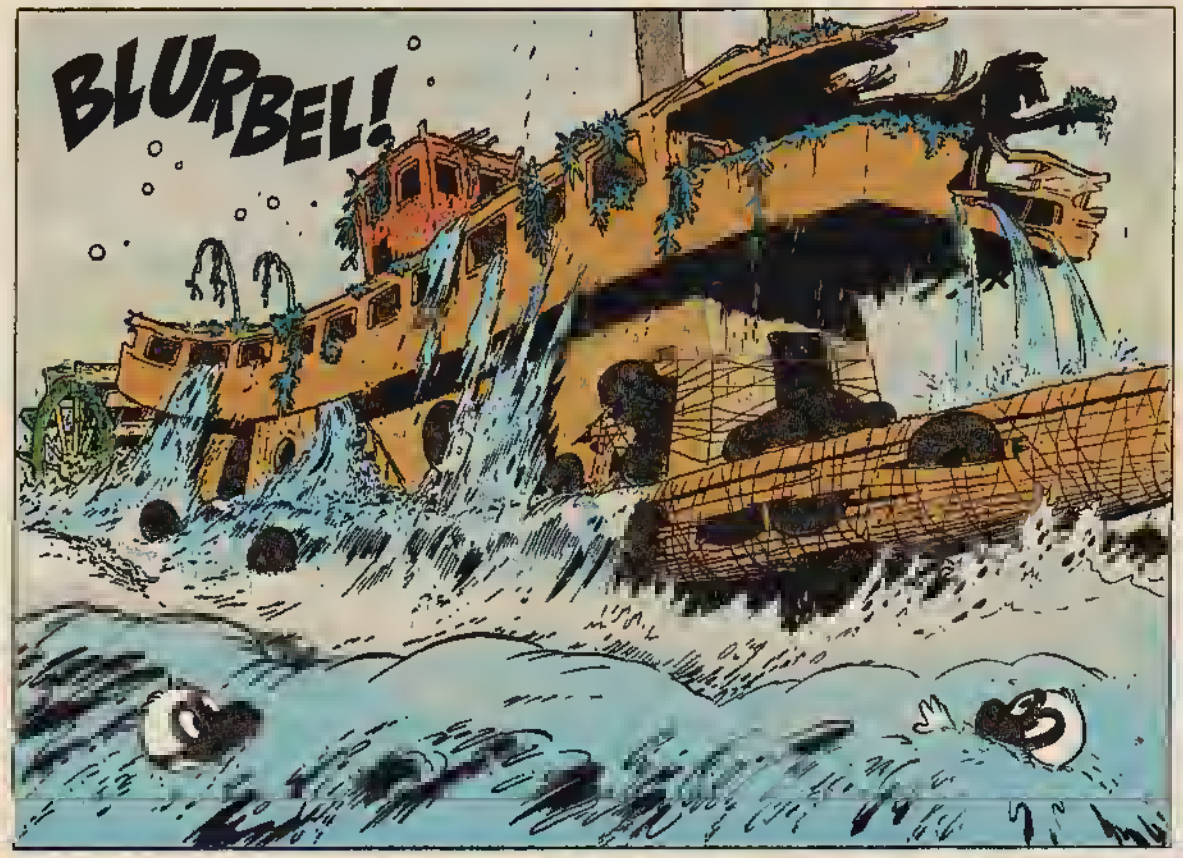
BLURBEL!

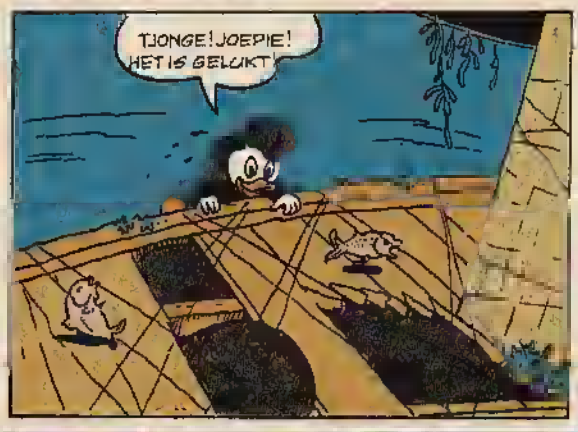
TJONGE! JOEPIE! HET IS GELUKT!

NOG NIET HELEMAAL! GA VERDER MET WIKKELEN TOT ZE ALS EEN RUPS IS INGEPAKT!

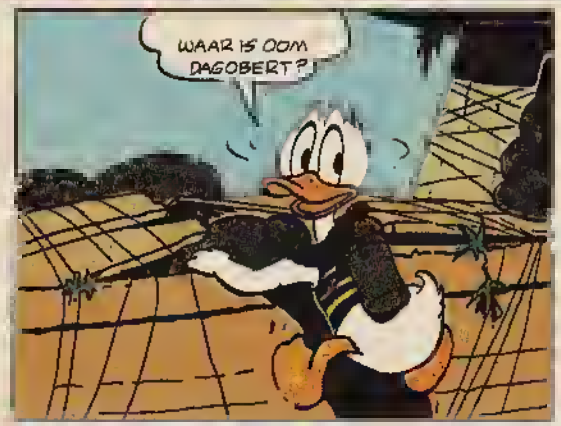
WAAR IS OOM DAGOBERT?

HIERBOVEN! IK VERGAT AF TE DUWEN!

ALLEREERST MOET DE MODDER OPGERUIMD WORDEN!
HEE! IK HEB GOED NIEUWS! DE MACHINES VAN DE KATOENPRINSES ZIJN VAN KOPER! HET WATER HEEFT ZE HELEMAAL NIET AANGETAST!
DAT WIL ZEGGEN DAT ZE KUNNEN DRAAIEN! IK GA STOOM MAKEN!
LAAT IEMAND DE DOMFLUIT BEMANNEN!
KA-PLOES J!
IK HEB DE KEUKEN SCHOONGEMAAKT, OOM DAGOBERT! WAT WILT ALS AVONDETEN?
VIS! GEBAKKEN, GEKOOKT, GEROOKT EN GESTOOMD! (SPUT! SPIT! SPUT!)
HET IS DE MIDDAG VAN DE VOLGENDE DAG VOORDAT DE KATOENPRINSES VOLDOENDE BIJELKAAR GEBONDEN IS OM TE VAREN!
DE WEDSTRIJD KAN BEGINNEN ZODRA WE VOLDOENDE STOOM HEBBEN!
IK AL EEN IJKEN OF ER IETS AAN BOORD IS DAT ALS BRANDSTOF KAN DIENEN!

GEEN KOLEN! GEEN BRANDHOUT! ALLEEN DEZE VATEN VOL VERSTEENDE STROOP, OF ZOIETS!
IK-(HAA-TSJOE!) VERDRAAID! IK MOET NIEZEN VAN DE MUFFE LUCHT TUSSEN AL DAT ROTTENDE HOUT!
IK BEN ALLERGISCH VOOR MUFFE LUCHTJES! IK MOET OOK ALTIJD NIEZEN ALS IK RONDGRAAF OP DE BODEM VAN M'N GELDPAKHUIS!
HATSJOEE!
WEL ALLEMACHTIG!..NU WEET IK WAT ER IN DIE VATEN ZIT!..PEK! DE STERKSTE BRANDSTOF VOOR STOOMMACHINES DIE ER IS!
LAAT DE TONNETJES ROLLEN! WE HEBBEN DEZE WEDSTRIJD ZO GOED ALS GEWONNEN!
AAN DE OVERKANT VAN DE RIVIER!
ZE STOKEN DE KETELS OP! WE MOETEN OGENBLIKKELIJK VERTREKKEN!
DAT GAAT NOG NIET, MENEER! DE MACHINES ZIJN NOG NIET VASTGEKLONKEN IN HET RUIM!
WAT EEN PECH!..IK GEEF DUIZENDEN GULDENS UIT OM DIT SCHIP VAARKLAAR TE KRIJGEN, EN DIE OUWE GRIJPSTUIVER IS HET EERSTE WEG-EN HET KOST HEM HAAST NIKS!

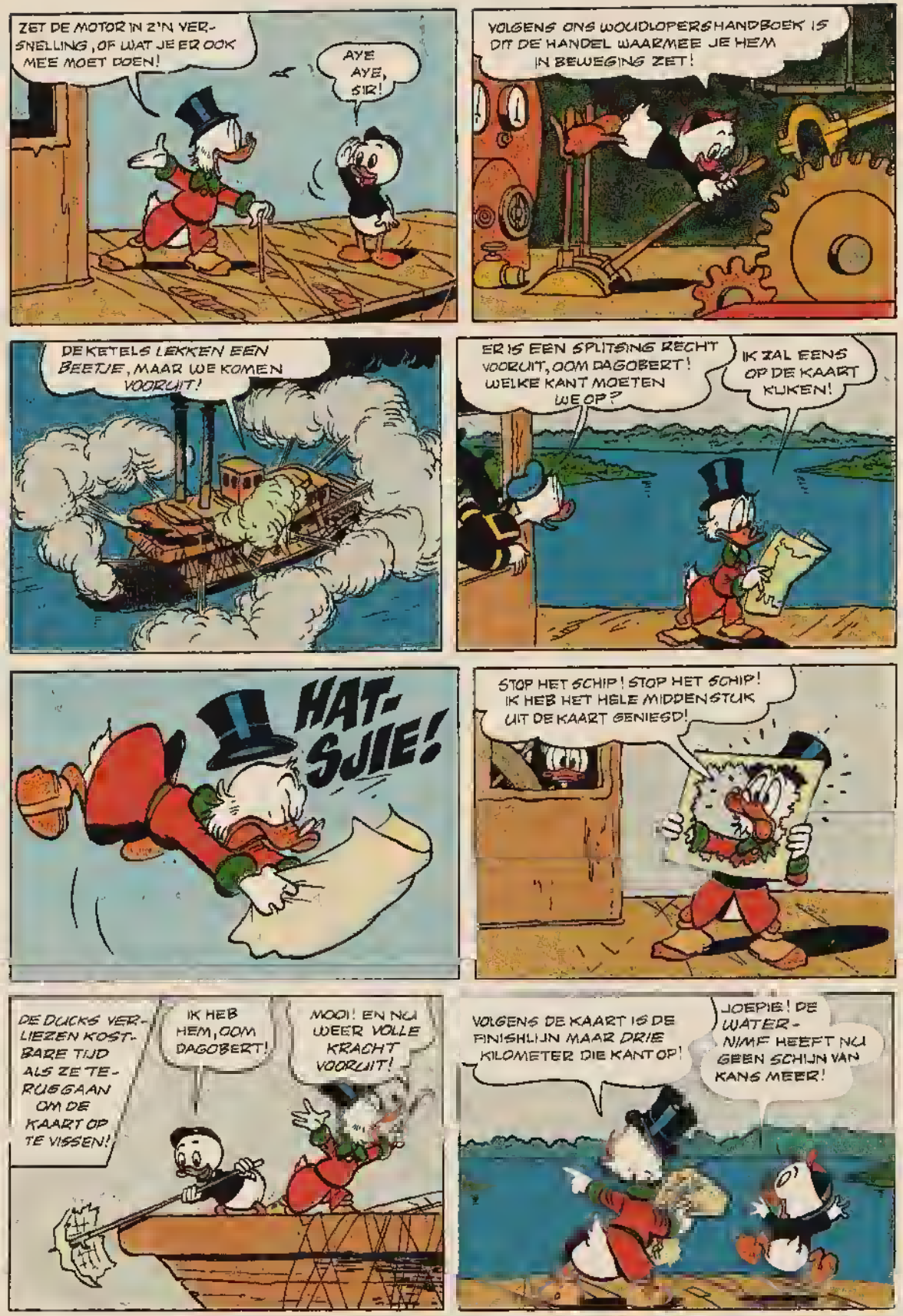
ZET DE MOTOR IN Z'N VERSNELLING, OF WAT JE ER OOK MEE MOET DOEN!
AYE AYE, SIR!
VOLGENS ONS WOUDLOPERSHANDBOEK IS DIT DE HANDEL WAARMEE JE HEM IN BEWEGING ZET!
DE KETELS LEKKEN EEN BEETJE, MAAR WE KOMEN VOORUIT!
ER IS EEN SPLITSING RECHT VOORUIT, OOM DAGOBERT! WELKE KANT MOETEN WE OP?
IK ZAL EENS OP DE KAART KIJKEN!
HAT-SJIE!
STOP HET SCHIP! STOP HET SCHIP! IK HEB HET HELE MIDDENSTUK UIT DE KAART GENIESD!
DE DUCKS VERLIEZEN KOSTBARE TIJD ALS ZE TERUGGAAN OM DE KAART OP TE VISSEN!
IK HEB HEM, OOM DAGOBERT!
MOOI! EN NU WEER VOLLE KRACHT VOORUIT!
VOLGENS DE KAART IS DE FINISHLIJN MAAR DRIE KILOMETER DIE KANT OP!
JOEPIE! DE WATERNIMF HEEFT NU GEEN SCHIJN VAN KANS MEER!

KWAK, DIE KETEL LEKT BEHOORLIJK! HEEFT HET WOUDLOPERS-HANDBOEK IETS TE ZEGGEN OVER STOOMKETELS IN DEZE TOESTAND?
JA! "SPRING OVERBOORD EN ZWEM VOOR JE LEVEN!"

NIET NU IK KORENVLIET VRIJWEL IN HANDEN HEB! STOOK DIE KETELS OP!

MINUTEN LATER!
HOOO! STOP HET SCHIP!..DE RIVIER EINDIGT HIER IN EEN MODDERBANK!
UW KAART MOET FOUT ZIJN, OOM DAGOBERT! LAAT MIJ EENS KIJKEN!

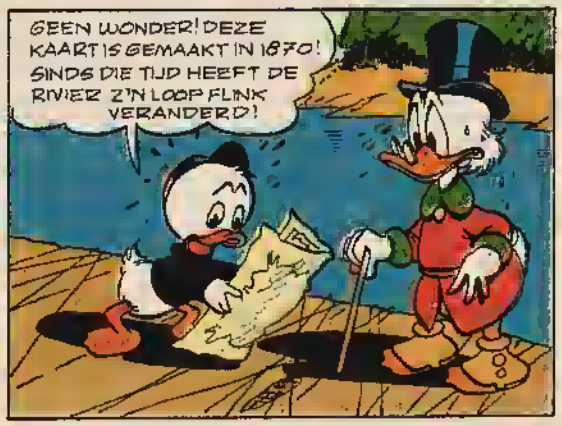
GEEN WONDER! DEZE KAART IS GEMAAKT IN 1870! SINDS DIE TIJD HEEFT DE RIVIER Z'N LOOP FLINK VERANDERD!

WAAROM HEBT U DEZE OUDE, ONNAUWKEURIGE KAART GEKOCHT, OOM DAGOBERT?
HIJ KOSTTE MAAR 'N DUBBELTJE! DIE NIEUWE KAARTEN ZIJN EEN GULDEN, VERDRAAID NOG AAN TOE!

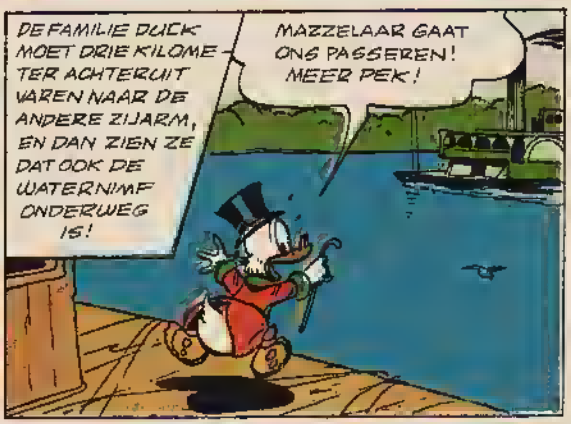
DE FAMILIE DUCK MOET DRIE KILOMETER ACHTERUIT VAREN NAAR DE ANDERE ZIJARM, EN DAN ZIEN ZE DAT OOK DE WATERNIMF ONDERWEG IS!
MAZZELAAR GAAT ONS PASSEREN! MEER PEK!

WE HEBBEN NIEUWS VOOR U, OOM DAGOBERT! ER IS GEEN PEK MEER!

SLOOP DAN DE HUTTEN EN HET DEK! DIE ZIJN INTUSSEN GENOEG GEDROOGD IN DE ZON!
IK HELP WEL MET HET ZWARE WERK, OOM DAGOBERT! NEEMT U HET ROER MAAR!

WAT EEN ELLENDE! WE ZITTEN BIJNA ZONDER BRANDSTOF!
HAT-SJOE!
EN NU HEBBEN WE OOK AL GEEN STUURRAD MEER!
IK STUUR VERDER WEL MET DE VLAGGESTOK!
METER VOOR METER KRUIPEN DE TWEE SCHEPEN STROOMOPWAARTS!
ZE STOKEN DE HELE KATOENPRINSES OP!
NOG EVEN EN ER IS ALLEEN NOG 'N STOOMMACHINE OVER, DRIJVEND OP 'N HOOP OUWE BINNENBANDEN!
MAAR HOE LICHTER ZE WORDT, DES TE SNELLER ZE VAART! IK WIL AL HET VERMOGEN DAT IK KAN KRIJGEN!
OH, ALLE FLUITKETELS!
IK WIST WEL DAT DIE NIEUWE STOOMMACHINE TE STERK WAS VOOR DEZE VERROTTE ROMP!
LAAT MAAR! DE WEDSTRIJD IS NOG NIET AFGELOPEN - NIET VOORDAT DAGOBERT MET Z'N KATOENPRINSES DE FINISHLIJN HEEFT BEREIKT - BIJ DIE BOEI DAAR!

REDDEN WE HET? NOG MAAR EEN METER OF TIEN!
DE STOOMDRUK ZAKT, EN HET HOUT IS OP!
OH, NEE! WE STOPPEN!
HA-HA-HA-
TSJOE!
WE ZIJN ER!
EN DUS VERWERFT OOM DAGOBERT HET EIGENDOM VAN KORENVLIET!
IK KAN HAAST NIET WACHTEN OM HIERNAARTOE TE VERHUIZEN EN 'N HERENLEVEN TE LEIDEN!
HET ZIET ER WEL WAT VERWAARLOOSD UIT! HOE LANG IS HET GELEDEN DAT HIER IEMAND GEWOOND HEEFT?
HONDERDVEERTIEN JAAR! IK GEEF TOE DAT HET EEN BEETJE, EH, MUFFIG RUIKT-
HA-TSJIE!
AAN DE KANT!
EN ZO-
STELLETJE SLAMPAMPERS MET JULLIE ROMANTISCHE IDEEËN OVER HET LANDLEVEN! ALS IK JULLIE IN M'N VINGERS KRIJG-!

DOOR: WIM MEULDIJK
TEKENINGEN: JAN VAN DE VOO

KETELBINKIE

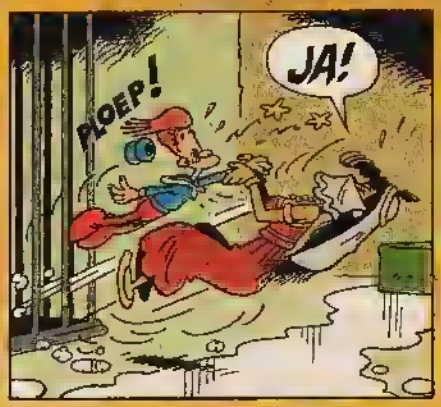

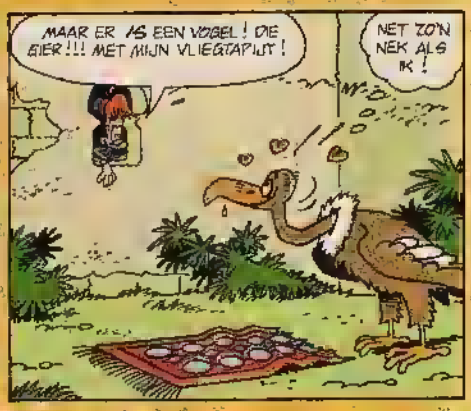

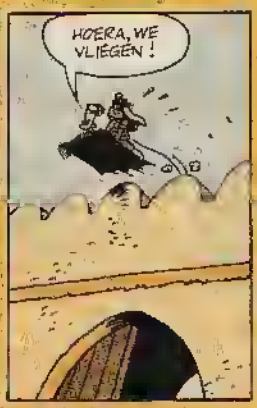

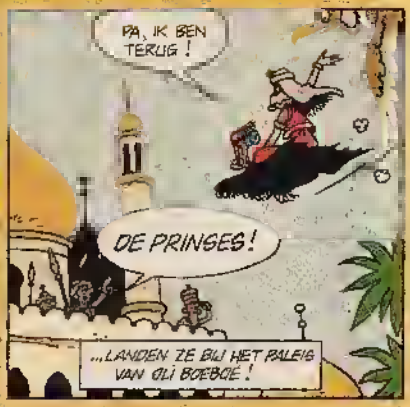

DE PRINSES IS TERUG, ZIJ WORDT MIJN OPVOLGSTER!
HET LAND IS GERED!
PA, IK DANK ALLES AAN HEM!
LAAT MAAR ZITTEN!
KET EL BINKIE, IK BEN JE ZO DANKBAAR!
ALS JE DAT MAAR LAAT, OUWE SJEIK!
EEN KEER WAS GENOEG!
22

JE MOET OPPERHOOFD-GROOTVIZIER WORDEN! WAAR GA JE HEEN?
WAAR IK THUISHOOR!
...NAAR ZEE!
MAAR EEN PAAR UUR NODIG MET KETELBINKIE TE VLIEGEN...
DAT DAAR... DAT LIJKT MIJN SCHIP WEL!

EEN VLOTTE LANDING OP HET ACHTERDEK...
NIEMAND TE ZIEN!
KETELBINKIE! WAAR KOM JIJ VANDAAN?
DAT HAD JE IN DE DONALD DUCK KUNNEN LEZEN, KAPPIE!
WE HEBBEN AL EEN ANDERE SCHEEPSJONGEN! DIE!
MASSA! EINDELIJK TERUG!
BOEZOE!

MEESTER, WIJ WISTEN WEL DAT JIJ ZOUDEN KOMEN! NU BLIJVEN WIJ JOU ALTIJD BESCHERMEN!
BOF IK EVEN!
TWEE WEKEN LATER...
NET ZO'N NEK!
OEHOE, PA EN MA! HIER BEN IK WEER!
DIT IS BOEZOE, MIJN LIJFWACHT, EN DIE VOGEL DAAR HEEFT ME GERED!
ACH, ACH, DAT JONG TOCH!
EINDE

JE WEET WAT JE MET

Kijk eens goed naar de regel hierboven. Zie je dat door het scheef zetten van één letter de betekenis van een zinnetje plotseling heel anders kan worden? Je weet niet wat je ziet! En dat is nou precies het onderwerp waar het om draait in de kinderboekenweek die dit jaar van 3 tot en met 13 oktober gehouden wordt. **Je weet niet wat je ziet** is ook het thema van de speciale kinderboekenweekuitgave die je hiernaast ziet afgebeeld. In het boek vind je een spannend leesverhaal en bovendien staat het vol tekeningen die allerlei raadsels, trucs en spelletjes bevatten. Je kunt het voor slechts **drie** gulden krijgen in iedere boekwinkel als je tegelijkertijd ook een ander jeugd- of kinderboek koopt. Om je een voorproefje te geven van wat je allemaal in het boekje kunt vinden, zie je op deze twee pagina's een stel voorbeelden van tekeningen met dubbele bodems, foefjes en grapjes.

Denk erom: Je moet vaak twee keer kijken om het te snappen! De werkelijkheid is niet altijd zoals die er op het eerste gezicht uitziet. Oordeel niet te snel over mensen en dingen om je heen. Sommige van deze tekeningen maken duidelijk dat je je flink kunt vergissen!

Zie hier de hoofdpersonen uit het boek: Kapitein Arend, Marja, Maarten en de hond Max. Zij nemen je mee naar een eiland waarop misschien wel een schat te vinden is. Maar eerst laten ze je hier een aantal tekeningen zien waar meer achter zit dan je denkt!

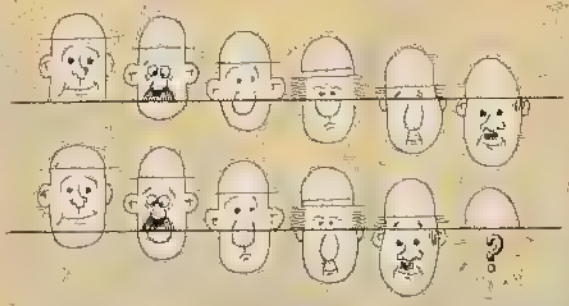

Als je de bovenste rij mannetjes overtekent en je tekening doorknipt op de lijn, dan kan jij ook een mannetje laten verdwijnen.

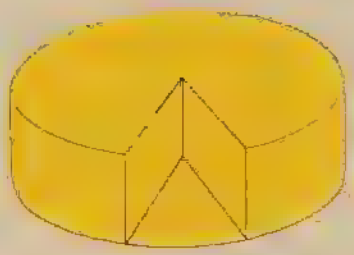

Waar is het stuk gebleven dat uit deze kaas gesneden is?

Een konijn is geen eend. Toch is hier ook een eend te zien. Weet jij hoe?

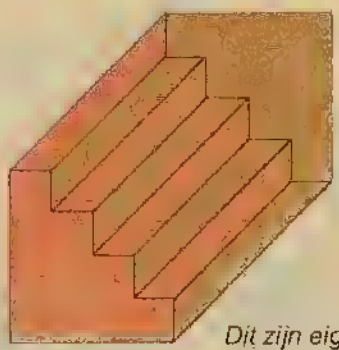

Dit zijn eigenlijk twee trappen. Draai de tekening maar om.

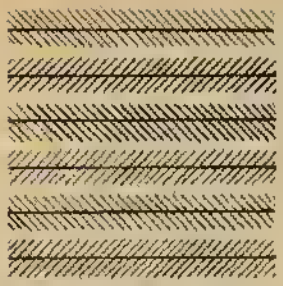

Lopen de dikke lijnen recht of scheef?

Zijn alle cirkels die je ziet wel rond?

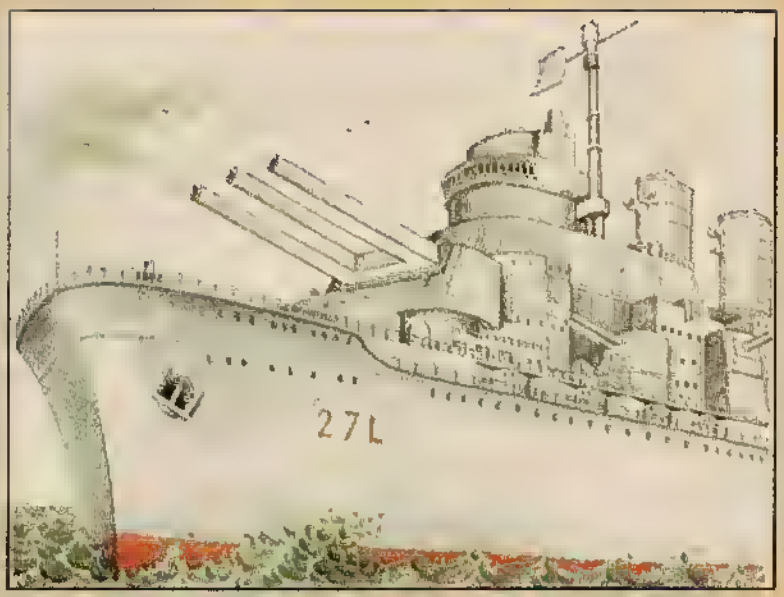

Een oorlogsschip met zwaar geschut. Zie jij hoe dat zit met de drie lopen?

Hierboven zie je vijf zeemansknopen afgebeeld. Als je ze dichttrekt worden het niet allemaal echte knopen. Kan jij zien welke dat zijn?

Hiernaast zie je een tafereeltje met een boom. Maar niet zo maar een boom! Als je goed kijkt, kan je tussen de bladeren heel wat gezichten ontdekken. En zie je ook de kat in de boom?

Donald Duck
PRIK
PRENT
Kinderboeken
week

STRIP
VLIEG ER EENS UIT MET EEN BOEK!

HOERA! Het is weer kinderboekenweek!

Dat betekent dat er aan de kinderboeken weer extra veel aandacht wordt besteed. Zoals je misschien zult weten, krijgen ieder jaar de schrijvers, die de mooiste, spannendste of boeiendste boeken hebben geschreven, hiervoor een prijs. Zo'n prijs heet een 'griffel'. Dit jaar zijn er tien zilveren griffels en één gouden griffel uitgereikt. Op deze pagina tref je een aantal van deze bekroonde boeken aan. Misschien wil je ze zelf ook wel gaan lezen!

De gouden griffel was voor:
GUUS KUIJER
KRASSEN IN HET TAFELBLAD
Uitgeverij Querido

Dit boek gaat over een meisje. Madelief, dat te horen krijgt dat haar oma dood is. Ze hoeft hier niet om te huilen, want ze heeft haar grootmoeder nauwelijks gekend. Maar nu komt opa logeren, en die praat veel over zijn vrouw. Madelief vraagt zich af waarom niemand oma lief vond. Ze praat met haar grootvader. En dan komt Madelief te weten hoe het zo is gelopen met haar grootmoeder...

GERARD BRANDS
PADDEN VERHUIZEN NIET GRAAG
AVONTUREN MET DIEREN
Uitgeverij Querido

Een boek voor dierenvrienden en natuurliefhebbers! Hierin vind je een honderd-tal verhaaltjes van ongeveer één bladzijde, steeds over een ander dier! Een dier dat je bijvoorbeeld vindt bij jou in huis, langs de sloot of in het bos... Wie weet precies hoe een worm zich beweegt? Wie kan zeggen waarom de roek de boer onder de vogels is? Waarom moet je een vlieg wegjagen als hij op de boterham met suiker zit? En waarvoor gebruikt de kat zijn ruwe tong? Behalve dat het boek fijn is om te lezen; steek je er ook nog een heleboel van op!

WILLIAM STEIG
ABELS EILAND
Uitgeverij Querido
Uit het Amerikaans vertaald door Bob den Uyl

De muis Abel, die van goede afkomst is, leidt samen met zijn vrouw, Amanda, een rustig leventje. Ze zijn van alle gemakken voorzien. Maar dit zal niet lang duren, want op een stormachtige dag wordt Abel door een overstroming meegevoerd en spoelt aan op een onbewoond eiland. Hier moet hij zichzelf in leven zien te houden. Hij ontdekt daardoor dat hij veel meer in zijn mars heeft dan hij ooit had kunnen denken. ...Hij doorstaat vele ontberingen, maar de moeite die hij doet om zijn geluk weer terug te krijgen, blijkt niet tevergeefs te zijn geweest!

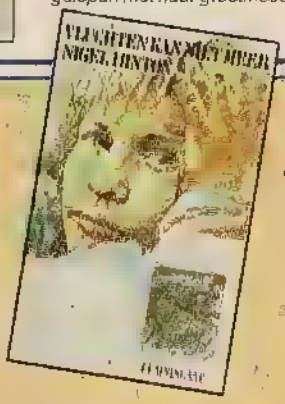

NIGEL HINTON
VLUCHTEN KAN NIET MEER
Uitgeverij Lemniscaat Rotterdam
Vertaald door Martine Bolh

Een indringend verhaal over Peter, een jongen die vindt dat zijn ouders hem niet meer begrijpen. In een overmoedige bui steelt hij een motor en veroorzaakt hiermee een ongeluk, waarbij een oudere vrouw om het leven komt. Omdat er geen getuigen waren bij het ongeluk, hoeft hij niemand iets te vertellen... Behalve het afschuwelijke feit dat hij de oorzaak is van het ongeluk en hier met niemand over durft te praten, heeft hij nóg een probleem! Hij is bang, dat zijn ouders hem nooit meer zullen leren kennen zoals hij werkelijk is... En dat maakt hem nóg eenzamer!

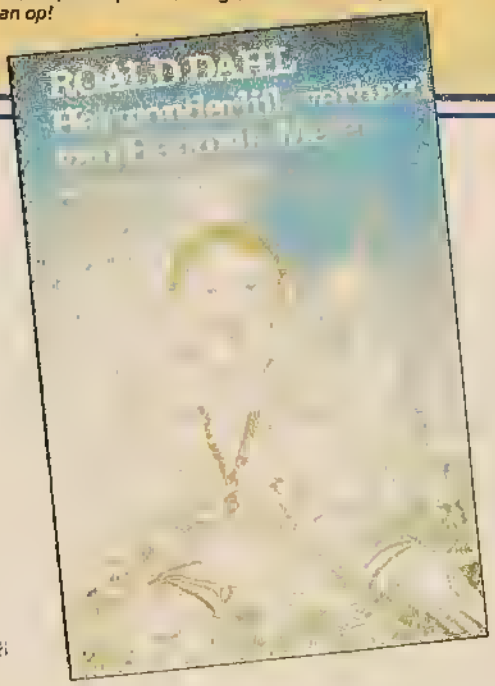

ROALD DAHL
HET WONDERLIJKE VERHAAL VAN HENDRIK MEIER
Uitgeverij De Fontijn, Baarn
Vertaald door Harriët Freezer

Dit is een boek met zeven verschillende verhalen, waarin ontzettend veel gebeurt. Een jongetje dat met dieren kan praten, redt een schildpad uit de soep. Een lifter laat zien hoe vingervlug hij is. Een dromerig vogelvriendje wordt het slachtoffer van een gewelddadig verjaarsgeschenk. En naast deze en andere verhalen, is er dan nog het verhaal, waar het boek naar is genoemd: het verhaal van Hendrik Meier. Deze rijke ijdeltuit bereikt door zijn schraapzucht en behendigheid bijna het onmogelijke...

Speciaal omdat het kinderboekenweek is en omdat Donald Duck deze keer extra dik is, begint op de volgende pagina een super lang leesverhaal uit het boek van Roald Dahl.

de jongen die met dieren praatte

Geschreven door Roald Dahl
Tekeningen Theo Schildkamp

Niet zo lang geleden besloot ik een paar dagen op de Westindische eilanden door te brengen. Ik zou daar een korte vakantie houden. Vrienden hadden me verteld hoe fantastisch het er is. Ik zou de hele dag lulieren, zeiden ze, zonnebaden op de zilveren stranden en zwemmen in de warme, groene zee.
Ik koos Jamaica uit en vloog rechtstreeks naar Kingston. De rit van het vliegveld van Kingston naar mijn hotel aan de noordkust duurde twee uur. Het eiland was vol bergen en de bergen waren overdekt met donkere dichte wouden. De grote taxichauffeur uit Jamaica vertelde mij dat in die wouden hele groepen duivelse mensen woonden, die zich nog steeds bezig hielden met „voodoo", hekserij en andere magische riten. „Ga nooit die bergwouden in," zei hij en rolde met zijn ogen. „Er gebeuren daar dingen die je haar in een minuut grijs kunnen maken!"
„Wat voor dingen?" vroeg ik.
„Dat kun je beter niet vragen," zei hij. „Het is al gevaarlijk er over te praten." En dat was alles wat hij over dat onderwerp wilde zeggen.
Mijn hotel stond aan de rand van een parelkleurig strand en de omgeving was zelfs nog mooier dan ik me had voorgesteld. Maar op het moment dat ik die grote open voordeuren binnenwandelde, voelde ik me al onbehaaglijk. Daar was geen enkele reden voor. Ik zag niets verkeerds. Maar dat gevoel was er en ik kon het niet van me afzetten. De atmosfeer had iets griezeligs, iets sinisters. Ondanks alle pracht en luxe hing er een vleugje gevaar in de lucht dat ronddreef als een wolk giftgas.
En ik was er nog niet zo zeker van dat het alleen het hotel was. Het hele eiland, de bergen en de wouden, de zwarte rotsen langs de kust, de bomen vol schitterende bloesems, dat alles en nog heel wat andere dingen maakten dat ik me onbehaaglijk voelde.
Er ging iets kwaadaardigs schuil onder de oppervlakte van dit eiland. Dat voelde ik in mijn botten. Mijn hotelkamer had een klein terrasje, vanwaar ik direct het strand op kon lopen. Hoge kokospalmen groeiden overal in het rond en van tijd tot tijd viel een enorme groene noot, wel zo groot als een voetbal, met een doffe dreun in het zand. Het was heel dom om onder een kokospalm te blijven staan, want als zo'n ding op je hoofd viel zou je schedel opensplijten.
Het Jamaicaanse meisje dat mijn kamer kwam doen, vertelde me dat nog geen twee maanden tevoren een rijke Amerikaan, die meneer Wasserman heette, op die manier aan zijn eind was gekomen.
„Je maakt een grapje," zei ik tegen haar.
„Ik maak geen grapje!" riep ze. „Nee, nee, meneer. Ik heb 't met m'n eigen ogen gezien!"
„Maar werd er dan geen verschrikkelijke drukte over gemaakt?" vroeg ik.
„Ze houden 't stil," zei ze duister. „De mensen van het hotel houden 't stil en de krantenmensen ook, want zulke dingen zijn slecht voor het toeristenbedrijf."
„En je zag het echt zelf gebeuren?"
„Ik zag het echt zelf gebeuren," zei ze. „Meneer Wasserman staat precies onder die boom daar op het strand. Hij heeft zijn fototoestel bij zich en richt het op de zonsondergang. Het is een rode zonsondergang die avond, en erg mooi. En dan ineens valt er een grote groene noot precies loodrecht op zijn kale knikker. Bang! En dat," voegde ze er met een zweempje voldoening aan toe, „dat is dan de allerlaatste zonsondergang die meneer Wasserman ooit heeft gezien."
„Bedoel je dat hij meteen dood was?"
„Dat *meteen* weet ik nog niet zo net," zei ze. „Ik herinner me dat hij zijn fototoestel uit zijn handen op het zand laat vallen. Daarna vallen zijn armen omlaag en hangen ze naast zijn lichaam. Dan begint hij heen en weer te zwaaien. Hij zwaait een paar keer naar voren en naar achteren, heel langzaam, en ik sta naar 'm te kijken en ik zeg zo tegen mezelf: die arme man is helemaal duizelig en misschien gaat ie zo wel flauwvallen. Dan, heel langzaam, valt hij voorover en slaat tegen de grond."
„Was hij dood?"
„Morsdood," zei ze.
„Lieve hemel."
„Precies," zei ze. „Het is nooit zo'n goed idee om onder een kokospalm te staan wanneer de wind waait."
„Bedankt," zei ik. „Ik zal 't onthouden."
Op de avond van mijn tweede dag zat ik op mijn terrasje met een boek op mijn schoot en een groot glas rumtonic in mijn hand. Ik las niet. Ik keek naar een kleine groene salamander die een andere kleine groene salamander besloop op de vloer van mijn terrasje, nog geen twee meter van me af.
De sluipende salamander bena-

derde de ander van achteren, heel langzaam en voorzichtig, en toen hij vlakbij was schoot zijn lange tong naar buiten en raakte de staart van de andere. De ander draaide zich met een sprong om en daar stonden ze tegenover elkaar, roerloos tegen de grond gedrukt, tot het uiterste gespannen te staren. Toen plotseling begonnen ze een grappig huppeldansje met elkaar te doen. Ze hupten omhoog. Ze hupten naar voren. Ze hupten opzij. Ze draaiden om elkaar heen als boksers, huppend en wippend en dansend, steeds maar door. Het was een eigenaardig gezicht en ik had het idee dat het een soort paarritueel was, dat ze aan 't opvoeren waren. Ik bleef doodstil zitten wachten wat er zou gebeuren.

Maar ik heb nooit gezien wat er gebeurd is, want op dat moment merkte ik dat er iets gaande was op het strand. Ik keek op en zag een groep mensen om iets heen staan dat op de waterlijn lag. Een smal kanoachtig vissersbootje was vlakbij op het zand getrokken. Het enige wat ik kon bedenken was dat een visser een hoop vis had binnengehaald en dat al die mensen daarnaar keken.

Ik heb het altijd fascinerend gevonden te zien wat vissers binnenbrengen. Ik legde mijn boek weg en stond op. Steeds meer mensen kwamen van hun terrasje en haastten zich over het strand naar de groep bij de waterlijn. De mannen droegen van die afgrijselijke Bermuda shorts, die tot aan de knie komen, en hun hemden waren roze en oranje en alle andere vloekende kleuren die je maar kunt bedenken. De vrouwen hadden meer smaak en hadden voornamelijk leuke katoenen jurkjes aan. Bijna iedereen had een glas in de hand. Ik nam mijn eigen glas en stapte van mijn terrasje op het strand. Ik maakte een kleine omweg rond de kokospalm, waaronder meneer Wasserman volgens het verhaal aan zijn eind was gekomen, en liep over het prachtige zilveren zand naar de groep.

Maar het was geen vis waar ze naar stonden te staren. Het was een schildpad, een omgekeerde schildpad die op zijn rug in het zand lag. Maar wat voor een schildpad!

Het was een reus, een mammoet. Ik had nooit gedacht dat een schildpad zo groot zou kunnen zijn. Hoe moet ik zijn grootte beschrijven? Had hij op zijn poten gestaan dan denk ik wel dat een grote man op zijn rug had kunnen zitten zonder dat zijn voeten de grond raakten. Hij was ongeveer anderhalve meter lang en meer dan een meter breed, met een hoog koepelvormig schild van grote pracht.

De vissers die hem gevangen hadden, hadden hem op zijn rug gedraaid om hem niet de kans te geven er vandoor te gaan. Er zat ook een dik touw om het midden van zijn schild gebonden en een trotse visser stond slank, zwart en op een lendendoekje na naakt, een eindje verder en hield met twee handen het uiteinde van het touw vast.

Daar lag hij dan ondersteboven, dat magnifieke dier, met zijn vier hysterisch wapperende, dikke vinnen en de lange rimpelige nek ver uit zijn schild gestoken. Aan de vinnen zaten grote scherpe klauwen.

„Achteruit, dames en heren, alstublieft!" riep de visser. „Verder achteruit! Die klauwen zijn *gevaarlijk*, man! Ze kunnen je arm zo van je lijf rukken!"

De groep hotelgasten was verrukt en opgewonden door dit schouwspel. Een tiental fototoestellen kwam te voorschijn en klikte aan een stuk door. Veel vrouwen gaven gilletjes van plezier en klampten de armen van hun mannen vast, en de mannen demonstreerden hun moed en hun mannelijkheid door met luide stemmen stomme opmerkingen te maken.

„Je kan je zelf een aardig hoornen brilletje maken uit dat schild, hé Ed?"

„Dat kreng moet meer dan een ton wegen!"

„Bedoel je dat ie echt blijft drijven?"

„Allicht drijft ie. 't Zijn nog sterke zwemmers ook. Trekt 'n boot met gemak."

„Da's een bijter, hé?"

„Niks hoor. Bijtende schildpadden worden niet zo groot als deze. Maar ik zal je eens wat zeggen. Hij bijt zo je hand af, als je te dichtbij komt."

„Is dat waar?" vroeg een van de vrouwen aan de visser. „Bijt hij echt je hand af?"

„Nu wel," zei de visser met een blinkend witte grijns. „Hij zal je nooit wat doen wanneer hij in zee is, maar vang je 'm, trek je 'm op het droge en keer je 'm om, nou man, dan kan je maar beter allemachtig goed uitkijken! Dan bijt hij naar alles wat in z'n buurt komt!"

„Ik denk dat ik zelf ook een beetje bijterig zou worden," zei de vrouw, „als ik in zijn plaats was."

Een idioot had een aangespoelde plank op het strand gevonden en droeg die nu naar de schildpad. Het was een behoorlijke plank, zo'n anderhalve meter lang en drie centimeter dik. Met het ene eind begon hij naar de kop van de schildpad te prikken.

„Dat zou ik niet doen," zei de visser. „Je maakt hem alleen maar kwaaier dan ie al is."

Toen het einde van de plank de nek van de schildpad raakte, draaide zijn kop bliksemsnel om, de bek ging wijd open en *krak*, hij greep de plank met zijn bek en beet er een stuk uit alsof ie van kaas was.

„Oei!" schreeuwden ze. „Zag je dat! Ben ik even blij dat 't m'n arm niet was."

„Laat 'm met rust," zei de visser. „Je schiet er niks mee op 'm zo op te hitsen."

Een dikbuikige man met brede heupen en heel korte beentjes ging naar de visser en zei: „Hoor es, vrind, ik wil dat schild. Ik koop 'm van je." En tegen zijn mollige vrouw zei hij: „Weet je wat, Millie, ik neem dat schild mee naar huis en laat 'm oppoetsen door een vakman. Dan zet ik 'm precies patsboem midden in de woonkamer!"

„Wat zeg je me daarvan?" „Fantastisch!" zei de mollige vrouw. „Koop jij dat ding maar gauw, schat!"

„Geen probleem," zei hij. „Hij is al van mij." En tegen de visser zei hij: „Hoeveel moet je voor dat schild hebben?"

„Hij is al verkocht," zei de visser. „Ik heb 'm met schild en al verkocht."

„Kalm aan vrind," zei de dikbuik. „Ik ga er gewoon boven. Kom op. Wat wil hij er voor geven?"

„Heeft geen zin," zei de visser. „Hij is al verkocht."

„Aan wie?" vroeg de dikke man.

„Aan de bedrijfsleider."

„Welke bedrijfsleider?"

„De bedrijfsleider van 't hotel."

„Heb je dat gehoord?" schreeuwde een andere man. „Hij heeft 'm aan de bedrijfsleider van ons hotel verkocht! Weet je wat dat betekent? Dat betekent schildpadsoep, dat betekent het!"

„Klopt als een bus! En schildpadlapjes! Ooit schildpadlapjes gegeten, Bill?"

„Nog nooit, Dick, maar ik kan nauwelijks wachten!"

„Een schildpadlapje is nog lekkerder dan biefstuk als je het goed klaarmaakt. Het is nog malser en

het heeft me daar toch een smaakje!"
„Hoor 's," zei de dikbuikige man tegen de visser. „Ik hoef het vlees niet te hebben. Dat kan de bedrijfsleider allemaal krijgen. Hij mag alles wat er in zit, met tanden en nagels en al. Ik wil alleen het schild."
„En jou kennende, 'schatje," zei zijn vrouw stralend, „krijg je dat schild ook."
Daar stond ik en luisterde naar het gesprek van deze wezens. Ze bespraken de vernietiging, het opeten en de smaak van een dier dat zelfs ondersteboven nog een buitengewone waardigheid leek te bezitten. Een ding was zeker. Hij was ouder dan wie van hen ook maar. Waarschijnlijk zwom hij al meer dan hondervijftig jaar in de groene zeeën van West-Indië rond. Hij was er al toen George Washington president van Amerika was en Napoleon te grazen werd genomen bij Waterloo. Hij zal dan misschien nog maar een kleintje geweest zijn, maar dat hij er was, dat is zeker.
En nu lag hij hier, ondersteboven op het strand, te wachten op zijn slachting voor de soep en de lapjes. Hij was kennelijk in paniek geraakt door al het lawaai en geschreeuw om hem heen. Zijn oude gerimpelde nek stak ver uit zijn schild en zijn grote kop draaide van de ene naar de andere kant, alsof hij iemand zocht die hem uit kon leggen waar hij deze schandelijke behandeling aan te danken had.
„Hoe wou je 'm in 't hotel krijgen?" vroeg de dikke man.
„We slepen hem door het zand naar boven met het touw," antwoordde de visser. „Het personeel zal 'm zo wel komen halen. Daar heb je wel tien man voor nodig, die allemaal tegelijk trekken."
„Hee zeg es!" riep een gespierde jongeman. „Waarom slepen *wij* 'm niet naar boven?" De gespierde jongeman droeg een paarsrood met grasgroen gekleurde bermuda-short en geen hemd. Hij had een bijzonder behaarde borst; het ontbreken van een hemd was dan ook duidelijk geen toeval.
„Wat zouden jullie ervan zeggen es 'n handje uit te steken voor ons eten?" riep hij en bolde zijn spieren. „Kom op, lui! Wie is er voor een beetje lichaamsbeweging?"
„Uitstekend idee!" schreeuwden ze. „Prima plan!"
De mannen overhandigden hun glazen aan de vrouwen en renden naar het touw. Ze gingen achter elkaar staan alsof het om een spelletje touwtrekken ging en de man met de harige borst benoemde zichzelf tot voorman en aanvoerder van het team.
„Vooruit dan, jongens!" schreeuwde hij. „Wanneer ik zeg *trekken*, dan allemaal tegelijk trekken, begrepen?"
De visser vond het niet zo'n best idee. „Jullie kunnen dat maar beter aan de mensen van het hotel overlaten," zei hij.
„Onzin," schreeuwde de behaarde man. „Trekken, jongens, *trekken!*" Ze trokken allemaal tegelijk. De reuzenschildpad wankelde op zijn rug en rolde bijna om.
„Niet om laten rollen!" gilde de visser. „Op zo'n manier laten jullie 'm nog omrollen. En als ie eenmaal op z'n poten staat, dan ontsnapt ie vast en zeker!"
„Kalm aan, ventje," zei de behaarde man uit de hoogte. „Hoe kan ie nou ontsnappen? We hebben hem toch aan een touw zitten, niet?"
„Die ouwe schildpad trekt jullie hele zootje met zich mee, als ie de kans krijgt!" riep de visser. „Hij sleurt jullie zo de oceaan in, stuk voor stuk!"
„*Trekken!*" schreeuwde de behaarde borst, zonder zich nog iets van de visser aan te trekken. „*Trekken*, jongens. *Trekken!*"
En nu begon de reuzenschildpad heel langzaam door het zand te glijden in de richting van het hotel, naar de keukens, naar de plaats waar de grote messen bewaard werden. De vrouwen en de oudere, dikke, minder atletische mannen liepen mee onder het roepen van allerlei aanmoedigingen.
„*Trekken!*" schreeuwde de behaarde aanvoerder. „Zet 'm op, mannen! Jullie kunnen best harder dan dit!"
Plotseling hoorde ik gillen. Iedereen hoorde het. Het gegil was zo hoog, zo schril en zo dwingend dat het door merg en been ging.
„Neeee!" gilde de gil. „Nee! Nee! Nee! Nee! Nee!"
De groep bevroor. De touwtrekkers hielden op met trekken en de toeschouwers hielden op met schreeuwen en allemaal, stuk voor stuk, keerden zij zich naar de kant waar het gillen vandaan kwam. Half lopend, half rennend kwamen over het strand uit de richting van het

hotel drie mensen, een man, een vrouw en een jongetje. Ze renden half omdat het jongetje de man meetrok. De man hield de jongen bij z'n pols om hem tegen te houden, maar de jongen bleef trekken. Tegelijkertijd sprong en draaide en kronkelde hij om te proberen zich uit zijn vaders greep te bevrijden. Het was het jongetje dat gilde.

„Niet doen!" gilde hij. „Niet doen! Laat 'm los! Laat 'm alsjeblieft los!"

De vrouw, zijn moeder, probeerde zijn andere arm te pakken om te helpen hem in bedwang te houden, maar de jongen sprong zo wild op en neer dat het haar niet lukte.

„Laat 'm los!" gilde de jongen. „Het is afschuwelijk wat jullie aan 't doen zijn! Laat 'm alsjeblieft los!"

„Houd op, David!" zei de moeder, die nog steeds probeerde zijn andere arm te pakken te krijgen. „Doe niet zo kinderachtig! Je stelt je verschrikkelijk aan."

„Pappa!" gilde de jongen. „Pappa, zeg dat ze 'm los moeten laten."

„Dat kan ik niet doen, David," zei de vader. „Daar hebben we niks mee te maken."

De touwtrekkers stonden nog steeds roerloos, met het touw waar de reuzenschildpad aan vast zat nog in hun hand. Iedereen stond zwijgend en verbaasd naar het jongetje te staren. Ze waren allemaal een beetje van hun stuk gebracht. Ze zagen er een beetje schuldig uit, zoals mensen die betrapt zijn op iets dat niet helemaal netjes is.

„Kom nou, David," zei de vader, hem de andere kant optrekkend. „Laten we teruggaan naar het hotel en deze mensen met rust laten."

„Ik ga niet terug!" schreeuwde de jongen. „Ik wil niet terug! Ik wil dat ze hem loslaten!"

„Kom, David," zei de moeder.

„Smeer 'm, knul," zei de man met de harige borst tegen de jongen.

„Jullie zijn afschuwelijk en wreed," schreeuwde de jongen. „Jullie zijn allemaal afschuwelijk en wreed!" Hij slingerde deze woorden er hoog en schril uit tegen de veertig á vijftig volwassenen die daar op het strand stonden, en niemand, zelfs de behaarde man niet, antwoordde hem dit keer. „Waarom duwen jullie 'm niet terug in de zee?" schreeuwde 't jongetje. „Hij heeft jullie niks gedaan! Laat 'm los!"

De vader was in verlegenheid gebracht door zijn zoon, maar hij schaamde zich niet voor hem. „Hij is gek op dieren," zei hij tegen de groep. „Thuis heeft hij alle mogelijke soorten dieren. Hij praat met ze."

„Hij houdt van ze," zei de moeder.

Verschillende mensen begonnen met hun voeten te schuifelen in het zand. Hier en daar kon je in de groep een verandering van stemming bespeuren, een gevoel van onzekerheid, zelfs een vleugje schaamte. Het jongetje, dat niet ouder dan acht of negen jaar kon zijn, stribbelde niet langer tegen. De vader hield hem nog steeds bij de pols, maar hij hield hem niet langer in bedwang.

„Toe dan!" riep de jongen. „Laat 'm dan los! Maak het touw dan los!" Hij stond klein en kaarsrecht tegenover de groep; zijn ogen straalden als sterren en de wind blies door zijn haren. Hij was geweldig.

„Er is niets wat we kunnen doen, David," zei de vader. „Laten we teruggaan."

„Nee!" riep de jongen en op dat moment zwenkte hij plotseling en rukte zijn pols los uit zijn vaders greep. In een flits was hij er vandoor over het zand, naar de omgekeerde reuzenschildpad.

„David," gilde zijn vader en rende achter hem aan. „Ho! Kom terug!" De jongen dook en zwenkte door de groep mensen als een rugbyspeler die er met de bal vandoor gaat, en de enige die hem probeerde te onderscheppen was de visser. „Blijf bij die schildpad vandaan, jongen!" schreeuwde hij terwijl hij een uitval deed naar het snel rennende figuurtje. Maar de jongen zwenkte om hem heen en rende door. „Hij bijt je in stukken," gilde de visser. „Ho, jongen! Stop!"

Maar het was al te laat om hem nog tegen te houden en toen hij recht op het hoofd van de schildpad afging, zag de schildpad hem en draaide snel zijn uitgestrekte kop naar hem toe.

De stem van de moeder van 't jongetje, de angstige, hartverscheurende stem van de moeder rees in een wanhoopskreet ten hemel. „David," klonk het, *„o, David!"* En even later liet de jongen zich op zijn knieën op het zand vallen, sloeg zijn armen om de gerimpelde oude nek en drukte het dier tegen zijn borst. Met zijn wang tegen de kop van de schildpad aangedrukt, bewogen zijn lippen en fluisterde hij zachte woordjes die niemand anders kon horen. De schildpad werd doodstil. Zelfs zijn reuzen vinnen hielden op met hun gewapper.

Een diepe zucht, een lange, zachte zucht van verlichting klonk op uit de groep. Velen gingen een paar passen achteruit, alsof ze probeerden een beetje afstand te nemen van iets wat hun begrip te boven ging. Maar de vader en de moeder liepen samen naar voren en bleven op zo'n drie meter van hun zoon af staan.

„Pappa!" riep de jongen, terwijl hij doorging met het strelen van de oude bruine kop. „Toe, doe alsjeblieft iets, Pappa! Toe, maak alsjeblieft dat ze hem loslaten!"

„Kan ik hier van dienst zijn?" zei een man met een wit pak, die net uit het hotel was gekomen. Dit, dat wist iedereen, was meneer Edwards, de bedrijfsleider. Het was een grote Engelsman, met een lang roze gezicht en een haakneus. „Hoe merkwaardig en eigenaardig!" zei hij, naar de jongen en de schildpad kijkend. „Hij boft, dat zijn hoofd er nog niet afgebeten is." En tegen de kleine jongen zei hij: „Je kan maar beter bij 'm vandaan gaan, jochie. Dat beest is gevaarlijk."

„Ik wil dat ze hem loslaten," riep de jongen, met de kop nog steeds in zijn armen. „Zeg dat ze 'm los moeten laten!"

„Beseft u wel dat hij elk ogenblik gedood kan worden," zei de bedrijfsleider tegen de vader.

„Laat 'm met rust," zei de vader.

„Onzin," zei de bedrijfsleider. „Haal hem weg. Maar doe 't snel. En kijk uit!"

„Nee," zei de vader.

„Wat bedoelt u, nee?" vroeg de bedrijfsleider. „Die beesten zijn moordenaars! Begrijpt u dat dan niet?"

„Jawel," zei de vader.

„Maar haal 'm dan toch in vredesnaam daar weg, man!" riep de bedrijfsleider. „Straks gebeurt er nog een heel vervelend ongeluk als u 't niet doet."

„Van wie is hij?" vroeg de vader. „Van wie is die schildpad?"

„Van ons," zei de bedrijfsleider. „Hij is gekocht door het hotel."

„Doet u me dan een plezier," zei de vader, „en laat mij 'm van u kopen."

De bedrijfsleider keek de vader aan maar zei niets.

„U kent mijn zoon niet," zei de vader heel rustig. „Hij wordt gek als dat dier naar 't hotel gebracht en geslacht wordt. Dan wordt hij hysterisch."

„Haalt u 'm nou maar weg," zei de bedrijfsleider. „En vlug een beetje."

„Hij houdt van dieren," zei de vader. „Hij is gek op ze. Hij praat met ze."

De groep bleef stil om te horen wat er gezegd werd. Niemand liep weg. Ze stonden daar alsof ze gehypnotiseerd waren.

„Als we 'm loslaten," zei de bedrijfsleider, „wordt ie opnieuw gevangen."

„Misschien wel," zei de vader. „Maar die dieren kunnen geweldig zwemmen."

„Ik weet best hoe goed ze zwemmen," zei de bedrijfsleider. „En toch zullen ze 'm weer vangen. U moet goed begrijpen dat het een kostbare vangst is. Alleen het schild is al een hoop geld waard."

„'t Kan me niet schelen hoeveel het kost," zei de vader. „Dat is geen punt. Ik wil 'm kopen."

De jongen lag nog steeds bij de schildpad geknield en liefkoosde zijn kop.

De bedrijfsleider haalde een zakdoek uit zijn borstzakje en begon zijn vingers af te vegen. Hij had er weinig zin in de schildpad af te staan. Waarschijnlijk had hij het menu voor het diner al klaar. Aan de andere kant wilde hij dit seizoen niet nog zo'n gruwelijk ongeluk op zijn eigen strand. Meneer Wasserman en de kokosnoot was meer dan genoeg voor één jaar, zei hij tegen zich zelf, dank je wel.

De vader zei: „Ik zou het beschouwen als een grote persoonlijke gunst, meneer Edwards, als u mij toestaat hem te kopen. En ik beloof u dat u er niet op achteruit zult gaan. Daar zal ik zeer zeker voor zorgen."

De wenkbrauwen van de bedrijfs-

leider gingen onmerkbaar omhoog. Hij had het begrepen.
De vader wilde hem omkopen. Dat maakte de zaak heel anders. Hij ging nog een paar seconden door met het afvegen van zijn handen. Toen haalde hij zijn schouders op en zei: „Tja, ik denk zo, als dat uw zoon plezier doet..."
„Dank u wel," zei de vader.
„O, dank u!" riep de moeder. „Heel hartelijk dank!"
„Willy," zei de bedrijfsleider en wenkte de visser.
De visser kwam. Hij was totaal in de war. „Zoiets heb ik van mijn leven nog nooit gezien," zei hij. „Die ouwe schildpad was de felste die ik ooit gevangen heb! Hij vocht als een duivel toen we hem binnenhaalden! We moesten er met z'n zessen voor vechten! Die jongen is gek!"
„Ja, ja," zei de bedrijfsleider, „maar nu wil ik dat jullie 'm loslaten."
„Loslaten!" riep de visser ontzet. „Deze mag u nooit van z'n leven loslaten, meneer Edwards! Hij breekt alle records! Het is de grootste schildpad die ik ooit op dit eiland gevangen heb, nee, de allergrootste! En hoe zit het met ons geld?"
„Jullie krijgen je geld."
„Ik moet de andere vijf ook betalen," zei de visser en wees naar de waterkant.
Ongeveer honderd meter verder stonden vijf zwarte, bijna naakte mannen naast een andere boot bij de zee. „We zijn met z'n zessen en we delen gelijk op," ging de visser verder. „Ik kan 'm niet loslaten vóór we ons geld krijgen."
„Ik sta er voor in," zei de bedrijfsleider. „Is dat soms niet genoeg voor je?"
„Ik sta er ook voor in," zei de vader van 't jongetje en kwam naar voren. „En jullie vissers krijgen alle zes 'n extraatje wanneer jullie hem meteen loslaten. Ik bedoel, bedoel op dit ogenblik."
De visser keek de vader aan. Toen keek hij de bedrijfsleider aan. „Okee," zei hij. „Jullie kunnen het krijgen zoals jullie 't hebben willen."
„Er is één voorwaarde," zei de vader. „Vóór jullie je geld krijgen, moeten jullie beloven dat jullie niet onmiddellijk weer uitvaren om 'm opnieuw te vangen. In ieder geval niet vanavond. Begrepen?"
„Jawel," zei de visser, „afgesproken." Hij draaide zich om en rende het strand af, schreeuwend naar de vijf andere vissers. Hij riep iets wat we niet konden horen en binnen een minuut of twee kwamen ze alle zes samen terug. Vijf van hen droegen lange dikke, houten stokken.
De jongen lag nog steeds op z'n knieën bij de kop van de schildpad. „David," zei de vader zachtjes tegen hem, „het is in orde, David. Ze gaan 'm loslaten."
De jongen keek om, maar hij liet de nek van de schildpad niet los en hij stond niet op. „Wanneer?" vroeg hij.
„Nu," zei de vader. „Nu meteen. Je kunt dus maar beter hier komen."
„Beloof je dat?" vroeg de jongen.
„Ja, David. Ik beloof het."
De jongen trok zijn armen terug. Hij stond op. Hij deed een paar stappen naar achteren.
„Uit de weg allemaal!" schreeuwde de visser die Willy heette. „'n Flink eind uit de weg allemaal, alstublieft!"
De groep ging een paar meter verderop. De touwtrekkers lieten het touw los en gingen met de anderen mee.
Willy liet zich op handen en voeten zakken en kroop heel voorzichtig naar de zijkant van de schildpad toe. Daar begon hij de knoop van het touw los te maken. Terwijl hij daarmee bezig was bleef hij zorgvuldig buiten bereik van de grote vinnen.
Toen de knoop los was kroop hij terug. Toen kwamen de andere vijf vissers naar voren met hun stokken. De stokken waren ruim twee

meter lang en behoorlijk dik. Die wrikten ze onder het schild en ze begonnen het grote dier op dat schild heen en weer te wiebelen. Het schild had de vorm van een hoge koepel en kon dus heel gemakkelijk wiebelen.
„Op en neer!" zongen de vissers terwijl ze wrikten. „Op en neer!" De oude schildpad raakte volledig overstuur en wie kan hem dat kwalijk nemen? De grote vinnen sloegen wild in de lucht en de kop bleef in en uit 't schild schieten.
„Rol 'm maar om!" zongen de vissers. „Omhoog en om! Rol 'm maar om! Nog een keer en daar gaat ie!" De schildpad wankelde hoog op zijn zij en kwam dreunend met de goede kant boven op het zand neer.
Maar hij liep niet meteen weg. De grote bruine kop kwam naar buiten en tuurde omzichtig om zich heen.
„Ga dan, schildpad, ga dan!" riep het jongetje. „Ga terug naar de zee!"
De twee overschaduwde zwarte ogen van de schildpad tuurden naar de jongen. De ogen waren helder en levendig, vol met de wijsheid van een lang leven. De jongen keek de schildpad aan en dit keer klonk zijn stem zacht en vertrouwelijk. „Nou dag, oude man," zei hij. „Ga maar ver weg deze keer." De zwarte ogen bleven nog een paar seconden op de jongen rusten. Niemand verroerde zich. Toen, op immens waardige wijze draaide hij zich om en begon waggelend naar de oceaan toe te lopen. Hij haastte zich niet. Hij bewoog zich kalm over het strand en zijn grote schild zwaaide zachtjes heen en weer onder het lopen.
De groep keek zwijgend toe.
Hij ging het water in.
Hij ging verder.

Al gauw zwom hij. Nu was hij in zijn element. Hij zwom sierlijk en heel snel, met zijn kop hoog in de lucht. De zee was kalm en hij maakte kleine golfjes die achter hem uitwaaierden als de boeggolf van een boot. Het duurde enkele minuten voor hij uit het gezicht verdween en op dat moment was hij al bijna halverwege de horizon. De gasten wandelden naar het hotel terug. Ze waren vreemd stil. Nu werd er niet gelachen en gedold en er werden geen grappen gemaakt. Er was iets gebeurd, iets vreemds was over het strand gevaagd.
Ik liep terug naar mijn terrasje en stak een sigaret op. Ik had het onbehaaglijke gevoel dat dat nog niet afgelopen was.
De volgende morgen bracht het Jamaicaanse meisje, dat mij over meneer Wasserman en de kokosnoot had verteld, mij een glas sinaasappelsap op mijn kamer.
„Hele toestanden in het hotel vanmorgen," zei ze terwijl ze het glas op de tafel zette en de gordijnen opentrok. „Iedereen rent op en neer, als kippen zonder kop."
„Hoe zo? Wat is er gebeurd?"

„Dat jongetje van nummer twaalf, dat is zoek. Hij is vannacht verdwenen."
„Je bedoelt dat jongetje van de schildpad?"
„Dat is 'm," zei ze. „Zijn ouders zetten het hele hotel op stelten en de bedrijfsleider wordt bijna gek."
„Hoe lang is hij al weg?"
„Zo'n twee uur geleden vond zijn vader z'n bed leeg. Maar hij kan natuurlijk elk moment 's nachts weggelopen zijn, lijkt me."
„Ja," zei ik, „dat kan."
„Iedereen in het hotel is op zoek, hoog en laag," zei ze, „en er is net een politieauto gekomen."
„Misschien is ie alleen maar vroeg opgestaan om wat over de rotsen te klauteren," zei ik.
Haar grote, donkere, gesluierde ogen bleven een ogenblik op mijn gezicht rusten en keken daarna de andere kant op.
„Dat denk ik niet," zei ze en weg was ze.
Ik trok wat kleren aan en haastte me naar het strand. Op het strand zelf stonden twee plaatselijke politieagenten in kaki uniformen bij meneer Edwards, de bedrijfsleider. Meneer Edwards was aan het woord. De agenten luisterden geduldig. In de verte zag ik in beide richtingen op het strand kleine groepjes mensen, zowel hotelpersoneel als gasten, uitwaaieren naar de rotspartijen. Het was een prachtige ochtend. De lucht was staalblauw met een licht waas van geel. De zon was op en deed de gladde zee flonkeren van de diamanten. En meneer Edwards praatte met luide stem tegen de politieagenten en zwaaide met zijn armen.
Ik wilde helpen. Wat moest ik doen? Welke kant op? Het had geen zin om gewoon de anderen achterna te gaan. Dus liep ik maar door naar meneer Edwards.
Op dat moment zag ik de vissersboot. De lange houten kano met zijn enkele mast en bruine wapperende zeil was nog een heel eind op zee, maar hij kwam op het strand af. De twee zwarten aan boord waren ieder aan een kant van de boot hard aan het peddelen. De peddels gingen met zo'n geweldige snelheid heen en weer dat het leek of ze aan een race meededen.
Ik stond stil en keek naar ze.
Waarom zo ontzettend veel haast om bij de kust te komen? Ze hadden kennelijk iets te vertellen. Ik hield mijn blik op de boot gevestigd. Links van mij hoorde ik meneer Edwards tegen de agenten zeggen: „Het is te gek om los te lopen. Dat kunnen we gewoon niet hebben, dat mensen zo maar uit het hotel verdwijnen. Jullie moeten hem heel snel vinden, begrepen? Hij is misschien een eindje gaan wandelen en verdwaald, of hij is ontvoerd. Hoe dan ook, de politie is verantwoordelijk voor..."

De vissersboot scheerde over de zee en gleed het strand op bij de waterlijn. De beide mannen lieten hun peddels vallen en sprongen er uit. Ze renden het strand op. De voorste herkende ik, het was Willy. Toen hij de bedrijfsleider en de twee politieagenten in het oog kreeg, rende hij recht op hen af.
„Hee, meneer Edwards!" riep Willy. „We hebben zo net iets krankzinnigs gezien!"

De bedrijfsleider verstijfde en rukte zijn hoofd naar achteren. De twee politieagenten bleven onverstoorbaar. Zij waren gewend aan opgewonden mensen. Die zagen ze dag in dag uit.
Willy stond stil bij het groepje; zijn borst ging zwaar op en neer van het hijgen. De andere visser kwam vlak achter hem aan. Ze waren allebei naakt, op een piepklein lendedoekje na, en hun zwarte huid glom van het zweet.
„We hebben een heel eind op volle kracht gepeddeld," zei Willy om zijn gehijg te verontschuldigen. „We dachten dat we maar zo snel mogelijk terug moesten komen om het te vertellen."
„Wat vertellen?" vroeg de bedrijfsleider. „Wat hebben jullie gezien?"
„Het was waanzinnig, man! Absoluut waanzinnig!"
„Schiet op, Willy, in vredesnaam."
„Je zult het niet geloven," zei Willy, „geen mens zal 't kunnen geloven. Waar of niet, Tom?"
„Dat is zo," zei de andere visser heftig knikkend. „Als Willy hier er niet bij was geweest om het te bewijzen, had ik mijn eigen ogen niet geloofd!"
„Wat geloofd?" vroeg meneer Edwards. „Vertel ons alleen maar wat jullie gezien hebben."
„We waren al vroeg weg," zei Willy. „Al om 'n uur of vier vanmorgen, en we moeten een paar mijl de zee op geweest zijn vóór het licht genoeg werd om iets te kunnen zien. Plotseling toen de zon op kwam, zien we daar voor ons, nog geen vijftig meter van ons vandaan, zien we iets wat we bijna niet konden geloven, al zagen we het met onze eigen ogen..."
„Wat dan?" snauwde meneer Edwards. „Schiet in hemelsnaam een beetje op!"
„Daar zien we die ouwe monsterschildpad zwemmen, die van gisteren, en daar zien we 't jongetje hoog en droog op z'n rug zitten en hem berijden alsof het een paard is!"
„Jullie moeten 't geloven!" riep de andere visser. „Ik zag 't ook, dus jullie moeten 't geloven!"
Meneer Edwards keek naar de twee politieagenten. De twee agenten keken naar de visser. „Jullie houden ons toch niet voor de gek, hè?" zei een van hen.
„Ik zweer het!" riep Willy. „Het is de volle waarheid! Daar zit dat kleine jochie hoog boven op de rug van de schildpad, zonder dat zelfs maar z'n tenen 't water raken! Hij is zo droog als wat en zit daar even makkelijk en lekker als op een stoel! Dus wij er achter aan. Natuurlijk gaan we er achter aan. Eerst proberen we hem heel stilletjes te benaderen, zoals we altijd doen wanneer we schildpadden vangen, maar de jongen ziet ons. We zijn niet erg ver van ze af, op dat moment, begrijp je. Niet verder dan van hier naar het water. En als die jongen ons ziet, buigt ie een beetje voorover, alsof hij iets tegen die ouwe schildpad zegt, en de schildpad tilt zijn kop op en hij begint me daar toch te zwemmen, alsof de duivel 'm op de hielen zit. Man, wat kan die schildpad zwemmen! Tom en ik kunnen behoorlijk hard peddelen, wanneer we zin hebben, maar tegen dat monster hebben we geen kans! Geen schijn van kans! Hij gaat zeker twee keer zo hard als wij! Makkelijk twee keer zo hard, wat jij, Tom?"
„Ik zeg dat hij *wel drie keer* zo hard gaat," zei Tom, „en ik zal je zeggen waarom. In zo'n tien à vijftien minuten zijn ze ons een mijl voor."
„Maar waarom riep je in godsnaam niets naar de jongen?" vroeg de bedrijfsleider. „Waarom zeiden jullie niks tegen 'm toen jullie nog dicht bij 'm waren?"
„We hebben aan een stuk door ge-

roepen, man!" riep Willy. „Zodra de jongen ons ziet en we niet meer stilletjes bij ze proberen te komen, beginnen we te schreeuwen. We hebben van alles tegen dat joch geroepen, alles wat we maar konden bedenken om hem aan boord te krijgen. „Hee, jongen," schreeuw ik, „ga met ons mee terug! We zullen je een lift naar huis geven! Spring eraf en zwem hierheen nu je de kans nog hebt, dan vissen we je wel op! Vooruit knul, spring dan! Je mamma zit vast thuis op je te wachten, kom dus maar gauw met ons mee!" En een keer heb ik naar 'm geroepen: „Hoor es, jongen! We zullen je wat beloven! We beloven je die ouwe schildpad niet te vangen, als je met ons mee teruggaat!"
„Zei ie niks terug?" vroeg de bedrijfsleider.
„Hij kijkt nog niet eens om!" zei Willy. „Hij zit boven op dat schild en zwaait zo'n beetje van achteren naar voren met zijn lichaam, alsof hij de ouwe schildpad steeds vlugger en vlugger wil laten gaan! Dat kleine jochie zijn jullie kwijt, meneer Edwards, als er niet iemand als de bliksem heen gaat en 'm eraf haalt!"
Het doorgaans roze gezicht van de bedrijfsleider was nu spierwit geworden. „Welke kant gingen ze op?" vroeg hij scherp.
„Naar het noorden," antwoordde Willy. „Bijna recht naar 't noorden."
„Juist!" zei de bedrijfsleider. „We zullen de speedboot nemen! Jou wil ik mee hebben, Willy. En jou ook, Tom."

De bedrijfsleider, de twee politieagenten en de twee vissers renden naar de plaats waar de boot, die voor het waterskiën gebruikt werd, op het strand lag. Ze duwden de boot de zee in en zelfs de bedrijfsleider hielp een handje mee, met zijn keurig geperste witte broek tot aan zijn knieën in het water. Daarna klommen ze er allemaal in. Ik zag ze wegzoeven.
Twee uur later zag ik ze terugkomen. Ze hadden niets gevonden. Die hele dag zochten speedboten en jachten van de andere hotels langs de kust de oceaan af. 's Middags huurde de vader van de jongen een helikopter. Hij ging zelf mee en ze bleven wel drie uur in de lucht. Ze vonden geen spoor van de schildpad of de jongen.
Een week lang gingen ze door met zoeken, maar zonder resultaat. En nu is er bijna een jaar voorbijgegaan sinds het gebeurde. In al die tijd is er maar één klein interessant nieuwsberichtje geweest. Een stel Amerikanen uit Nassau op de Bahama-eilanden waren aan het diepzeevissen in de buurt van een groot eiland dat Eleuthera heet. In dat gebied zijn letterlijk duizenden koraalriffen en onbewoonde eilandjes, en op een van die kleine eilandjes zag de kapitein van het jacht door zijn verrekijker een klein menselijk figuurtje. Er was een zandstrand op dat eilandje en dat kleine figuurtje liep op het strand. De verrekijker werd doorgegeven en iedereen die er door keek was het erover eens dat het een kind moest zijn. Er heerste opwinding aan boord en de vislijnen werden snel ingehaald. De kapitein stuurde zijn jacht op het eiland af. Toen ze er zo'n halve kilometer van af waren, konden ze door de verrekijker duidelijk zien dat het figuurtje op het strand een jongen was, erg gebruind door de zon, maar vrijwel zeker blank, geen neger. Op datzelfde ogenblik merkten de toeschouwers op het jacht nog iets op, iets op het zand naast de jongen wat leek op een reuzenschildpad. Wat toen gebeurde, gebeurde razendsnel. De jongen, die het naderende jacht waarschijnlijk in de gaten had gekregen, sprong op de rug van de schildpad en het enorme dier ging het water in en zwom met grote snelheid om het eiland heen, uit het gezicht. Het jacht heeft twee uur gezocht, maar er is geen glimp meer opgevangen van de jongen of van de schildpad.
Er is geen reden om dit bericht niet te geloven. Er waren vijf mensen op het jacht. Vier van hen waren Amerikanen en de kapitein was een inwoner van Nassau op de Bahama's. Allemaal hebben ze op hun beurt de jongen en de schildpad gezien door de verrekijker.
Om van Jamaica over zee bij het eiland Eleuthera te komen, moet je eerst driehonderdvijftig kilometer naar het noord-oosten tussen Cuba en Haïti door reizen. Dan moet je minstens vijfhonderd kilometer noord-noord-west koersen. Dat is bij elkaar een afstand van achthonderdvijftig kilometer, wat een heel erg lange reis is voor een klein jongetje op het schild van een reuzenschildpad. Wat moeten we van dit alles denken?
Misschien komt hij nog wel eens terug op een goede dag, maar zelf geloof ik daar niet in. Ik heb zo 't gevoel dat hij heel gelukkig is waar hij nu is.

EINDE

WEL 100 VERRASSINGEN VOOR WEL 100 AVONTUREN.

Kinder® SURPRISE

+ MELK
- CACAO

Lekkere melkchocolade met 'n leuke verrassing.

FERRERO

Knabbel en Babbel

DE NOTENVERZAMELAAR

HOEPEL OP! ER ZIJN GENOEG NOTEN VOOR IEDEREEN!
...OEPS!
OEI!
KIJK TOCH UIT! NU ZIT MIJN STOFZUIGER VERSTOPT!
IK ZIT VAST!
IK ZAL HEM ER UIT TREKKEN!
UGH! OEF! HIJ ZIT GOED VAST!
IK ZAL DE ZUIGKRACHT AFZETTEN EN HEM LATEN BLAZEN!
HIJ ZIT NOG STEEDS VAST!
BAH. LAAT MIJ HET DAN MAAR DOEN EN...
OOH! KIJK!
OEI! DE STOFZUIGER BLAAST ZICHZELF OP! IK ZAL DE MOTOR AF MOETEN...
ZOEFF!
...ZETTEN!!
BAF!
BWAM!
DONALD HAD INDERDAAD GELIJK... ER ZIJN GENOEG NOTEN VOOR IEDEREEN!
Einde

kaasdroedel nr. 4

Wat is dit?

Een goochelaar goochelt op een partijtje met lekkere
stukjes kaas. Kaas past uitstekend bij partijtjes.
Want partijtjes zijn leuk voor je en kaas is goed voor je.
Dat is goed om te weten...

advertentie

bobo

hét weekblad voor kleuters

voorlezen, kleuren, knutselen, tekenen, plakken, tellen en leuke spelletjes

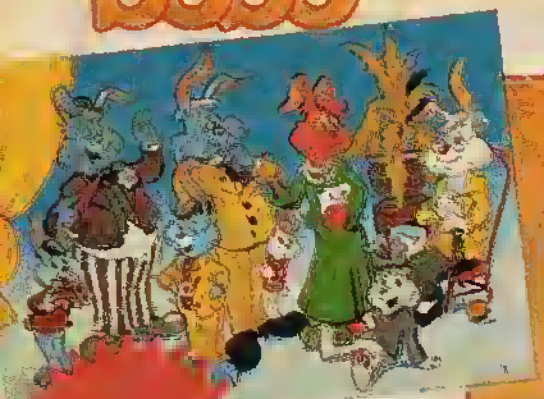

GRATIS
100 x 70

Neem nu zo'n voordelig abonnement en de vrolijke Bobo reuzeposter wordt GRATIS thuis gestuurd.

Knip de bon uit (of schrijf 'm over) en stuur 'm op in een envelop zonder postzegel naar:

Bobo, Antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem.

Voor België: in een gefrankeerde envelop opsturen naar:

Bobo, Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen.

Naam .....

Straat .....

Postcode ..... Plaats .....

Handtekening .....

Het abonnement (f 1,15 per nummer) wordt als volgt betaald: (betalingswijze aankruisen)

☐ via de bladenman (f 1,15 per week of f 14,95 per kwartaal 13 nummers; België 21 f per week)

☐ per acceptgirokaart (f 14,95 per kwartaal)

BON

advertentie

NOJUIST VERSCHENEN!

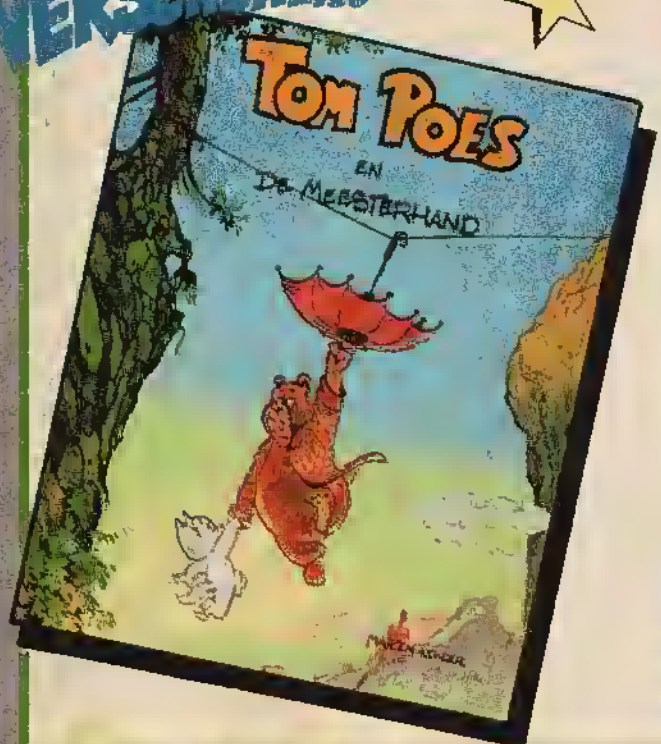

Tom Poes en de Meesterhand

een meesterlijk verhaal!

Eerder verschenen:

Tom Poes en de schatscherven
Tom Poes en de tik van Joost
Tom Poes en de wispen
Tom Poes en de namaker
Tom Poes en de tegendeler
Tom Poes en de tere heer
Tom Poes en de jakker-jekker
Tom Poes en de woelwater
Tom Poes en de nachtmerrie
Tom Poes en de paspoort
Tom Poes en de krakers
Tom Poes en de reis naar de Schemerbergen
Tom Poes en het monster van de Hopvallei

PRIJS: F 5.50
BELGIË: 90 BRF.

VERKRIJGBAAR BIJ DE BLADENMAN EN IN IEDERE BOEK- EN TIJDSCHRIFTENHANDEL

Oma Duck

KIJK EENS AAN! IK HEB EEN STEL PRIJZEN GEWONNEN IN DE JAARLIJKSE LOTERIJ VAN DE VEEHOUDERSBOND!
WAT VOOR PRIJZEN, OMA?
OMA DUCK
WDC # 153
OH, DAT STAAT ER NIET BIJ!
WAT LEUK! DAN WORDT 'T EEN ECHTE VERRASSING!
OVER EEN PAAR DAGEN WORDEN ZE THUISGEBRACHT!
IK KAN HET HAAST NIET AFWACHTEN!
EEN PAAR DAGEN LATER...
ER KOMT EEN GROTE VRACHTWAGEN HET PAD OP, OMA!
JA, HOOR! DIT IS DE BOERDERIJ VAN OMA DUCK!
TJONGEJONGE! U KUNT WEL EEN WINKELTJE BEGINNEN!
IK WEET ECHT NIET WAT IK MET AL DIE NIEUWERWETSE SPULLEN MOET BEGINNEN. SIJS!
DIEP VRIES

MAAR WACHT 'NG EVEN... MISSCHIEN KUNNEN WE ER TOCH IETS NUTTIGS MEE DOEN...
ZIEZO! DE BANDEN EN DE BADKUIP ZIJN ALVAST GOED TERECHT-GEKOMEN!
EN DIE LIGSTOEL IS NET IETS VOOR BESSIE! MISSCHIEN BLIJFT ZE NU EEN TIJDJE UIT DE MODDER!
Z Z Z Z Z Z
...EN DE STAANDE SCHEMERLAMP IS VOOR DE VOGELTJES!
DE BEELDBUIS VAN DE TELEVISIE KAN IK MOOI GEBRUIKEN OM IN TE KARNEN — EN DE TELEVISIE ZELF IS EEN UITSTEKENDE BROODPLAATS!
TJILP! TJILP! TJILP!
IK ZAL DE LAMP ERBIJ ZETTEN, OMA!
NU HEBBEN WE EEN OPSLAGPLAATS VOOR HET BRAND-HOUT!
KOM EENS KIJKEN, GIJS!
DIEP VRIES
DE TELEVISIE-ANTENNE IS GEWELDIG OM MIJN BREIWOL UIT ELKAAR TE HOUDEN!
NEE, GIJS IK HEB ME ECHT VERGIST: DIE NIEUWERWETSE DINGEN ZIJN TOCH BEST HANDIG!
BLIJ DAT IK BEN!
UIT

advertentie

Douwe Dabbert

TEKST: THOM ROEP
TEKENINGEN: PIET WIJN

DE SCHACHT NAAR NOORD

Douwe is terug in de grot... bewusteloos en nog niet op de hoogte van het feit dat hij de dodo mee naar beneden gesleurd heeft...

IK LOOP JA... WELISWAAR SLECHT, MAAR DAT ZAL NIET LANG MEER DUREN. OVER EEN PAAR MINUTEN, ALS DIT IJS GESMOLTEN IS, ZAL IK WEER "DE OUDE" ZIJN, HAHA!
NATUURLIJK DOUWE! NATUURLIJK! ZOU JIJ ANDERS VOOR MIJ NAAR NOORD ZIJN GEGAAN? KOM NOU, ALS IK JE VERTELD HAD DAT IK SLECHT LIEP EN AL MIJN KRACHTEN KWIJT WAS, WAS JE METEEN TERUGGEKEERD...
JE ZOU GEDACHT HEBBEN, MOOI! DIE KAN GEEN KWAAD MEER EN ZE MAG BLIJ ZIJN DAT ZE HET OOST-AVONTUUR OVERLEEFD HEEFT -OF NIET SOMS?
REKEN MAAR!
J-J-JE HEBT ME VOORGELOGEN! GESPOT MET EEN GEBREK! JIJ VALSE... VALSE...
WEL, VANDAAR AL DIE KOMEDIE! VANDAAR DAT IK DE HELE ZAAK EEN BEETJE MOEST OVERDRIJVEN! HA, HET IJS IS AL BIJNA HELEMAAL WEG...
EN DAN? WAT ZIT ER IN? WAT HEB IK VOOR JE MOETEN HALEN?
EEN EI, DOUWE DABBERT! EEN DODO-EI! DE LAATSTE DER DODO'S... IN IJS BEWAARD!
DAT DIERTJE HAD 'N MOGELIJKHEDEN, DOUWE, DAT HEEFT NIEMAND OOIT VERMOED! EN NIEMAND ZAL HET OOIT WETEN OOK, WANT DE VOGEL IS UITGESTORVEN. DIT HIER... DIT HIER IS DE LAATSTE DODO EN ALLE DODOMACHT WORDT MIJN!
?
HAHA HAHAHA HAHA!
44-61

JE LACHT ?? JE HEBT HET LEF TE...
NOU EN OF IK LACH, HAHA! HET SPIJT ME, MAAR JE BENT NOG EVENTJES TE VROEG, MEID! DAARBOVEN, WAAR IK NET VANDAAN KOM, LOOPT NOG EEN SPRINGLEVENDE DODO ROND!
JE LIEGT!
IK LIEG NOOIT, DAT WEET JE! DIE DODO DAARBOVEN HEEFT ME DE HELE REIS GEHOLPEN! JE HEBT GROOT GELIJK ALS JE ZEGT DAT DAT BEESTJE VELE MOGELIJKHEDEN HEEFT!
IK ZEG JE DAT JE LIEGT EN DAT ZAL IK JE BEWIJZEN!
IK NEEM HET EI IN BEIDE HANDEN EN ZIE... HOE MIJN KRACHT TOENEEMT, MIJN SCHOONHEID TERUGKEERT EN...
OOOH! IK VOEL NAUWELIJKS STRALING!...
IK V-VOEL VEEL TE WEINIG... NAUWELIJKS KRACHT... TE ZWAKKE MACHT... JE HEBT GELIJK... ER IS NOG EEN DODO IN LEVEN... MISSCHIEN WEL MEER DAN EEN...
IK ZAL MOETEN WACHTEN TOT DIE GESTORVEN IS, MAAR DAT KAN NOG ZO LANG DUREN ... JAREN EN JAREN ... IK HEB TE VROEG WILLEN GRIJPEN!
ALS VERDWAASD LOOPT WREDULIA LANGZAAM DE GROT IN. AL HAAR DROMEN ZIJN TENIETGEDAAN...
IK HEB VERLOREN!
JE HEBT VERLOREN, JA! VERLOREN!
MAAR IK BEN VERLOREN ALS NIEMAND MIJ BEVRIJDT EN...
DODO!
45-6

GOEIE, BRAVE, TROUWE DODO! HOE KOM JIJ HIER? HA, IK SNAP HET AL! JE HEBT DE KNAPZAK NATUURLIJK NIET LOSGELATEN, HÈ? IK HEB JE MEE DE SCHACHT INGESLEURD!
EN NU BEGRIJP IK OOK WAT JIJ DAARBOVEN IN DIE KOLI ZOCHT. JE HOOPTE DAT EI TE VINDEN EN EEN VROUWTJE VOOR JE, UIT TE BROEDEN, HÈ?
SMAK!
MAAR DAT EI HEEFT WREDULIA, DUS DAT KUNNEN WE WEL VERGETEN, JOH!...
...ALS ZE JE ZOU ZIEN, ZOU ZE JE METEEN WILLEN DODEN IN DE HOOP DAT JE WERKELIJK DE LAATST LEVENDE DODO BENT EN HET EI ZIJN VOLLE KRACHT DUS TOCH NOG KRIJGT!
ALS JE TENMINSTE ÉCHT DE LAATSTE BENT EN DAT GAAN WE SAMEN ONDERZOEKEN. NU IS HET MIJN BEURT OM TE HELPEN... KOM MEE!
DE WEG NAAR WEST! DIE SLAAN WE IN! DODO'S LEEFDEN IMMERS IN DE WEST? KOM OP, MAAR ZACHTJES, HOOR!
PIEP!
WREDULIA! JUIST DAAR!
WE HEBBEN GEEN KEUS! WE SLUIPEN ZO ZACHTJES MOGELIJK EN PROBEREN HET TE HALEN ZONDER DAT ZE ONS ZIET!
46
WORDT VERVOLGD

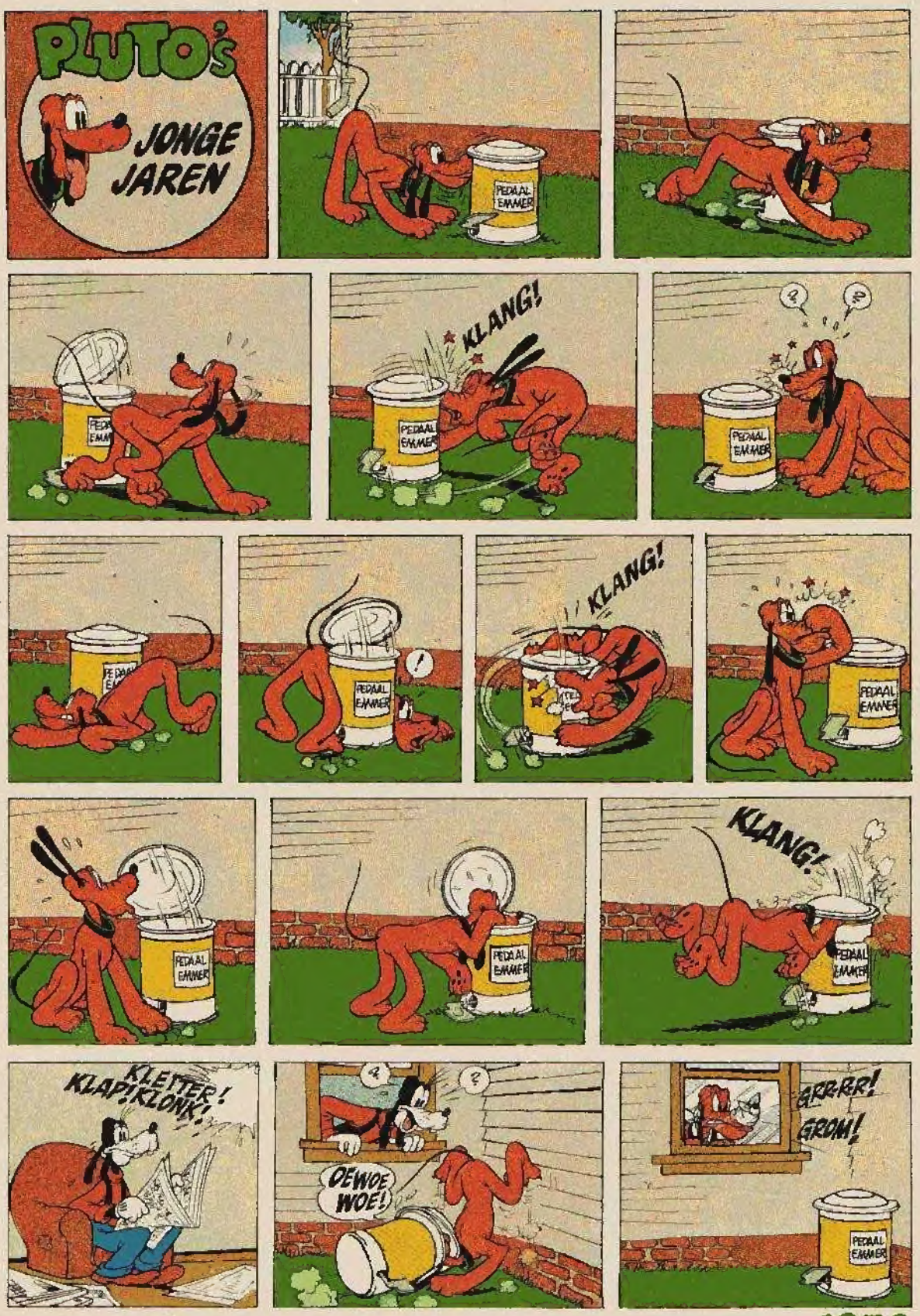
PLUTO's
JONGE JAREN
PEDAAL EMMER
KLANG!
?
!
KLETTER!
KLAP!
KLONK!
OEWOE WOE!
GRRRR!
GROM!

1979